

Молода Україна

журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XXXIV

ЖОВТЕНЬ — 1984 — OCTOBER

ч. 337

Одумівці слухають промовця під час зустрічі ОДУМ-у

2 вересня 1984 р.
Оселя "Київ" біля Торонто

Фото Ів. Корця

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Gregory Hawryluk
18 Meadowbrook Ave.
St. Catherines, Ont., L2M 7H1

Ihor J. Lysyk
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C.
Y2A 6X3

В США:

Головний представник
George Smyk
9559 Patton
Detroit, Mich., 48228

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N. J. 08525

Leonid Jemetz,
2941 Amboy Road,
Warners, N. Y. 13164

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S. W.
Cleveland, Ohio, 44144

У зах. Німеччині:

Mychajlo Ihnatenko
2. Hamburg — Wandsbek,
Lesserstr. — 225
West Germany

В Англії:

A. Bondarenko
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, — England

Австралія:

T. Myronenko
P. O. Box 302
Parramatta, N. S. W.
Australia 2150

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді.

Голова ЦК: О. ПОШИВАНИК

Редактур Колегія:

Л. Ліщина, С. Голубенко,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Ю. Смик, О. Харченко,
Л. Павлюк.

Адміністратор Зіна Корець

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association — ODUM

In USA — Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: A. Poszewanyk
5240 N. Le Claire Ave.
Chicago, Ill. 60630, USA

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 12.00 доларів
Ціна одного примірника: 1.25 дол.

В Австралії 8.00 дол. (австрал.)
Ціна одного примірника: 90 центів

В Англії і Німеччині 9.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 1.00 дол.

В усіх інших країнах Європи 7.50 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 85 центів (амер.)

В усіх країнах Південної Америки 7.00 дол. (америк.)
Ціна одного примірника: 65 центів (амер.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє
число журнала, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupons) на суму 25 канадій-
ських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає
за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів
не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди
відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати:

MOLODA UKRAINA,

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Л. Гусин, С. Кузьменко, Т. Матвієнко, П. Косеню. М. Вірний — З піснями у вічність. День поляглих. Наслідки Конкурсу 1983. І. Бараник — Пальці на струни, очі на мене. А. Козуб — Спорт і політичні амбіції Москви. Н. Сандул — П. Лисик. В. Шимко — Мати поета. О. Родак — Мій дідусь. Некрологи. Сторінка Юн. ОДУМ-у. Листи до редакції.

Микола ВІРНІЙ

З ПІСНЯМИ У ВІЧНІСТЬ

Доповідь виголошена на зустрічі ОДУМ-у СІІАй Канади з українським громадянством у 1984 році. Зустріч була присвячена 35-літтю з дня народження Володимира Івасюка.

Він — нащадок Довбушів із "сонцем у грудях". Закоханий у "води іскристі" і хвилі Черемоша. Закоханий у "зоряне намисто з крапель", у гори й полонини, у діброви, у поля пшеничні і в росою вкриті колоски.

Він мріяв, "щоб був щасливий кожен день" для його "пісень дзвінких", а в ніч, щоб місяць "пригорнув калину", вслухаючись в мелодії пісень.

Він оспіував щастя і радість, горе і сльози. Він любив життя, любив своє покоління, але й не забував про попереднє покоління, про "батьків молодших за дітей, які пішли у "вічний бій"!" Він перетворював у пісні вірші поетів. Ось так, як Ростислава Братуня:

Я іду із далекого літа
По дорозі обпалених днів, —
З ран пекучих ще крові не змито,
І я весь ще палаю в огні.
Я іду — і нема повороту,
Я іду — молодий, як тоді,
Коли в бій за собою вів роту —
Молодий, молодий, молодий...

На дружину, в журбі посивілу,
Я із фото дивлюсь, наче син...
Її сльози пекучі розмили
Навіть спогад моєї весни.

Я іду — поклонитись дружині
За чекання, за тугу, за біль.
Хай пробачить солдатську провину,
Що судивсь мені вічний бій.

Мої діти, ровесник я з вами,
Або, може, молодший за вас.
Пролягає між нами мостами
Для народу врятований час.
Я іду — я навічно із вами,
Не покину солдатські ряди.
Батько завжди з своїми синами —
Молодий, молодий, молодий!..

Його задушевна простота викликає подив і захват. Мотиви пісень у нього — симоненківські, від Шевченка. Володимир Івасюк народився тридцять п'ять років тому. Друзям своїм з гордістю розповідав,

що "виріс у тому саму саду, де минуло дитинство і юність композитора, поета, прозаїка і драматурга Сидора Воробкевича.

Відомий виконавець пісень Володимира Івасюка, народна артистка УРСР Софія Ротару каже, що "Він вийшов з того благословленного куточка співучої буковинської землі у гомілливий світ, щоб стати весняним парусом української пісні."

"Наш народ дуже обдарований, і його не здивуєш талантом, — каже Софія Ротару. — Я сотні разів бачила зі сцени, як люди різного віку загорялись радістю, хвилювались, коли в залі лунали його пісні... Пісні Володимира Івасюка ніхто не слухав з байдужістю. Його відразу помітили і запам'ятали. ..."

Не встиг наш народ намиливатись, наслухатись "Піснею про рушничок", як затріпотіли серця від мелодій нових пісень: "Червона рута", "Водограй", "Я піду в далекі гори", "Відлуння твоїх кроків"... А композиторів-поетові не було ж тоді ще й двадцяти років.

"Секрет його успіху в тому, що він не йшов до людей з підробленим почуттям, в його творах відсутній солоденький сентименталізм... Він намагався зазирнути в душу свого сучасника і передати всю складність його внутрішнього світу."

Поет, композитор, виконавець своїх власних творів був сином професора української літератури Чернівецького університету. Володимир закінчив медичний факультет того ж університету. Там, у червні 1970 року, на концерті присвяченому закінченню навчального року, Володимир Івасюк вперше виконав свою "Червону руту":

Ти признайся мені,
Звідки в тебе ті чари,
Я без тебе всі дні
У полоні печалі.
Може, десь у лісах
Ти чар-зілля шукала,
Сонце-руту знайшла
І мене зчарувала?

Червону руту
Не шукай вечорами, —
Ти у мене єдина,
Тільки ти, повір.
Бо твоя врода —
То є чистая вода,
То є бистрая вода
З синіх гір.

Бачу я тебе в снах,
У дібровах зелених.
По забутих стежках

ПОПРАВКА

На обкладинці "Молодаї України" ч. 336 мало бути написано — "Вересень — 1984 — October"

Ти приходиш до мене.
І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.

Хіба ж можна дивуватись словам очевидців, які кажуть, що тоді, коли Володимир Іvasюк виконав свою "Червону руту", заля Чернівецького університету спочатку завмерла. Все, і виконання і слова й мелодія були такі, такі незвичайні... Та коли опам'яталися, заля вибухнула довготрива-лами оплесками. Та хіба тільки оплесками. Адже, на другий день цілі Чернівці співали "Червону руту", а через тиждень і вся Україна...

І нагадується мені одна з розповідей поета-академіка Максима Рильського, коли думаю про цей епізод з життя молодого композитора, студента-медика Володимира Іvasюка.

Максим Тадейович Рильський розповів про свої відвідини рідних місць Андрія Малишка. І ось, — каже він, — одного разу забралися ми з Андрієм Малишком "у човні на став між комиші, ловимо собі рибу, аж чуємо: дівчинка-підліток, ідучи берегом, заводить тихенько і виразно: "Рідна мати моя...". Андрій Самійлович, сміючись промовив: "нікуди не втечеш од того "Рушничка!"

Щасливий поет, що не може втекти "від своєї пісні, яка за такий дивовижно короткий час стала народною."

Так оцінив Максим Рильський "Пісню про рушничок — твір двох великих талантів" поетичного — Андрія Малишка і музичний — Платона Майбороди.

І з Володимиром Іvasюком вийшло майже те саме. Його талановитість визнав, схвалив і привітав сам народ.

І почали співати його пісні і народи Радянського Союзу, і народи інших країн, далеко за межами Союзу, не кажу вже про українців, які живуть на всіх континентах світу.

Заговорили і журнали, і газети, радіо і телевізійні передачі, а найбільше люди, особливо молодь. Це був її Володька, її. Засипали його телеграмами, листівками, листами школярі, вчителі, артисти, військовослужбовці. Це були привітання і дяка і від окремих людей і від колективів...

"Володимир Іvasюк був одержимий піснею.

Він був глибоко переконаний, що наш світ створений для того, щоб у ньому лунала музика добра, миру, злагоди між людьми. Він зінав, що без тієї одержимості нічого значущого не завершилося в мистецтві, як і в будь-якій галузі людської діяльності. "Крило стає крилом тільки під час лету" — це був афоризм, який він (Володимир Іvasюк) часто повторював.

Ми навели слова народної артистки УРСР Софії Ротару.

Полюбилися його пісні, народжені серед на-причуд дивної карпатської природи і привітних та гостинних людей, усім хто їх чув. Полюбилися за новий, неповторний ритм і неповторну мелодійність і простоту.

І зрозумів тоді поет-композитор, що не лікарєм йому бути, а піснями своїми, як нектаром чаюдійним лікувати, розвеселяти людські серця й душі. Любов до пісні привела молодого медика до Львівської консерваторії, де він почав учитись на композиторському відділі.

Вчився і працював над новими творами. Вчився вперто, і завзято працював, творив нові пісні. Кажуть, що працював над оперою з козацької доби.

А пісні його тимчасом набирали все більшої й більшої слави. Їх виконавцем і популяризатором стала одна із найпопулярніших співачок, вже тоді широко відома і на Україні і закордоном Софія Ротару. Її звали з любові — буковинським соловейком. Вона з села Маршинці, Чернівецької області.

З'явився і вокально-інструментальний ансамбль "Червона рута" — від назви пісні Володимира Іvasюка.

Міста України, Москва, Берлін, Софія, Торонто.. Боже, де тільки й не лунали його пісні. Не перестають лунати там і досі. А його самого нема. Чому нема? Де він?

О, мамо рідна,
Ти мене не жди
Мені в наш дім
ніколи не прийти.
З моєго серця
мальва проросла
І кров'ю зацвіла.
Не плач же, мамо,
Ти ж бо не одна...

Слова з "Баляди про мальви". Одна з останніх пісень Володимира Іvasюка. Вона з пророчими думками. Ніби сам про себе писав і про таких, як він...

Можна припустити, що молодим композитором все більше й більше почала цікавитись влада комуністичного режиму. Та й як не цікавитись, та й чому не цікавитись? Адже, у них свято за святим. Треба хвалити вождів, треба хвалити партію, треба хвалити Москву! Адже ж і 325-ліття Переяславського Договору. Це ж — "воз'єднання України з Росією", а він мовчить. Ану, давай побалакаємо з ним.

Кажуть, що до Львівської консерваторії під'їхало авто і коли вийшов Іvasюк, його запросили в

N. - J. SPIVAK LTD.

R. R. 1

LONDON, ONTARIO

(PRE-MIX CONCRETE)

те авто і повезли. Куди повезли, ніхто не знає, але знають, що звідти він більше не повернувся живим.

...Не плач же, мамо,
Ти ж бо не одна...

До мільйонових жертв КГБ додало ще одну жертву. Хтось сказав, що перед смертю імперія не знати ще до яких страшних злочинів вдастся. А вона таки вмирає. І їй ніякі перефарбування більше не поможуть.

Так, можна припускати, що кагебешники зі злоби повісили біля Львова молодого композитора. Тіло його знайшли з виколотими очима, по ламаними пальцями, з ранами на тілі, а в ранах позаколювані гіллячки калини...

Адже то був травень. В Києві цвіли каштани, повсюди цвів бузок, усе цвіло. З пробудженням природи у людини рожаться нові мрії, надії...

І повішене тіло... Виколоті очі... Рани по тілі...
А в ранах позаколювані гіллячки калини...

Зворушливо описала похорон Іvasюка Оксана Бризун-Соколик в статті, яку свого часу опублікувала газета "Свобода".

"А 22-го травня був похорон Володимира Іvasюка. Тисячі людей прийшли прощатися із своїм улюбленим піснярем — з ненавистю до окупанта, рішучістю в очах з незліченною кількістю квітів та вінків... Зійшлися вони на Личаківському цинтарі. Похорон перетворився в маніфестацію. І хоча всі ті квіти вночі зникли, на другий день з'явилось повно нових. Могила Іvasюка була постійно прикрашена квітами, його фотографіями, поезіями для нього..."

Спасибі, брате,
за любов жагучу
До рідної вкраїнської
землі.
Повік твою
"Червону руту"
Співати будуть солов'ї...

А в червні, в день Зелених Свят, на могилу Іvasюка йшли люди як на прощу. Випадковий турист з Канади пішов туди також. Розказував, що на могилі Володимира стояли, як почесна варта два студенти в гуцульських одягах. Студентки приходили в чорних спідничках та чорних вишиваних кептариках. Маси людей співали одну за одною панахиди без священиків. Могила була покрита горою квітів. Того ж дня на могилу прийшли Петро і Василь Січкі, які приїхали з Долини. Василь Січко став на сусідню могилу і виголосив промову. "Ми не знаємо, — сказав він, — коли помер Володимир Іvasюк, ми знаємо тільки день його похорону — 22-го травня". Василь Січко закликав відзначити цей день, як день жалоби, день пам'яті діячів української культури, які загинули в загадкових обставинах. Він згадав також першу жертву комуністів — Миколу Леонтовича, потім художницю Аллу Горську та художника Ростислава Палецького. На його заклик присутні вшанували їхню пам'ять хвилиною мовчанки. Довкола все завмерло, а

Левко ГУСИН

НАД СВІЖИМ ХРЕСТОМ

Прогуло, прошуміло життя
Защеміло натомлене серце знеможено...
Зрозуміло — нема воротя,
Не всміхнуться вже очі зволожені.
Вже знайшов він зупинку останню
У незвіданім краї,
Де нема ні журби ні печалі,
Де співається пісню "Прощаєння"...
Шугне думка у засвіти,
Пропече незагоєну рану
І, немовби як завсідди,
Зойкне, збуджена на світанні...
І зупиниться над свіжим хрестом...
Запитає: "Чого відійшов?
Адже сил мав ти досить іскристих!"
Відповім: "Чар очей я згубив пломенистий...
Та й чого тим журитись —
Промайнуло життя..."
"Так чому б не спинитись?"
Я не міг, дорога!.."

через хилину Василь Січко витягнув заховані червоні гвоздики і поклав їх на могилу. Присутні, як загінотизовані крикнули в один голос "Слава Україні" і скандували "слава, слава, слава!"... Тоді промовив батько, Петро Січко. Він закликав зберігати культуру — основу нашої нації. А через кілька тижнів, як відого, цих двох членів Гельсінкської Групи Петра і Василя Січків ув'язнили..."

Давно відома істинна життя на нашому світі: коли імперія вмирає, її прихвостні нещадно розвправляються з тими, що не з ними, хто проти них. Нелюдяна жорстокість плекається у них від часів становлення царської влади. Тоді була опричина, а сьогодні кагебівщина. А що було в інші часи, то ліпше й не згадувати. Кожний з тих періодів пов'язаний з величими, а в деяких періодах навіть багатомільйоновими жертвами.

Імперія. А тут такий собі композитор, початківець непересічно талановитий не хоче не те що й кантати, а й пісні написати не хоче для відзначення їхнього свята приєднання України, чи то пак "воз'єднання", згідно з офіційною мовою.

Багато, ой як багато загинуло нашого люду. А Іvasюк не загинув. Такі, як Іvasюк — вічні. Вони з народу. Вони для народу живуть. Вони з народом — невмирущі! Ні, не вбили вони нашого Володимира Іvasюка, не вбили!

Він живе, він з нами... І там... біля покутського Косова, що за словами його синів "неповторною гуцульською писанкою сяє серед мальовничих верхів та полонин свою привабливою красою, осередку неповторного прикладного мистецтва".

Ось зупинився він біля батьківської хати, на вулиці Тараса Шевченка, в садку, в Чернівцях.

Зазирає нишком у віконце. Бачить батька. Він сидить біля роялю, ніби вслухається... Може чекає, що син ось сяде зараз за рояль і полинуть нові звуки, нових пісень мелодії. А батько, як завжди, уважно слухатиме. Він — перший слухач, він — перший суддя і критик. Тато — письменник, перекладач, кандидат філологічних наук, вимогливий і в той самий час дуже чутливий із зрозумінням батько... Син постояв, подививсь на батька і пішов-полетів далі...

Ось він уже біля Михалкова, біля Москалівки, біля Говерлі... Він з'являється у багатьох місцях, де бував дитиною, юнаком, студентом, творцем вічної краси... Йому такі рідні і долини і гори, такі знайомі звичисті стежки та неприступні скелі, знайомі смереки і рідні перегуки вівчарських сопілок та тужніх голосів трембіт...

А ось, глянь, він уже й над Дніпром. Схилився над могилою великого Тараса. Росами змиває в тому й смуток в очах і вслухається в слова Шевченка про "причини страшного становища в Україні", які він "бачив і знав і чудово означив назавжди:

... Москалі і світ Божий
В путо закуvalи!"

Вклонився чесно мудрості одвічній і полинув далі й далі, а з ним, чарівником з буковинської землі летять, одна одну наздоганяючи, пісні:

Привіт, дорогам в ріднім краю
І небу, що кличе нас в зореліт,
Шелесту лісу, шепоту моря,
Людям і птахам — щирий привіт.

Груди відкриті, очі в блакиті,
Звуків у серці — цілий океан, —
Всі вони, наче ягоди з грона,
Линуть весільно на мій нотний стан.

Я — мандрівний музика, друзі,
Славлю кохання, сонце, весну.
І чи я в щасті, і чи я в тузі,
З струн моїх лине спів в далину.

Молоде України! Запам'ятай ще одну дату: 22-го травня 1979 року. Нехай пам'ятає цей день уся Україна. У цей день країна прощалась із Володимиром Івасюком. На вулиці Львова, як пише свідок, вийшли понад десять тисяч юнаків і дівчат. Вони прощались із незвичайно талановитою людиною, поетом і композитором, який не зрадив самого себе, свого народу, своєї пісні, який став символом ніким не скореної України. Його поховали на Личаківському цвинтарі у Львові.

Його пісні будили національну свідомість. Його пісні були і назавжди залишаться символом боротьби за рідну землю, за Україну.

Це був один із сумних травнів на Україні. Він — не один. Він — не перший. І він, мабуть, не буде останнім, як довго житиме імперія.

Як неспокійно шумлять буковинські смереки, все швидше й швидше несе води Черемош...

Зникла у хмарах Говерля, зникла небесна блакит...

І знову нагадалися рядки поета:

Ярій, душе. Ярій, а не ридай!
У чорній стужі сонце
України,
а ти шукай — червону тінь
калини,
на чорних водах тінь її
шукай!

Травень... Усе в природі оживає... Народжується нові надії, нове життя, нові пісні... У травні народилася і його "Червона рута":

... Бачу я тебе в снах,
У дібровах зелених
По забутих стежках
Ти приходиш до мене.
І не треба нести
Мені квітку надії,
Бо давно уже ти
Увійшла в мої мрії.

Увійшов і ти у наші мрії, наш невмирущий і вічно молодий друге Володимире!

1984, Вашингтон

АРКА ЗАХІД

2282 Bloor Street West — Toronto 9, Ont.
Tel.: 762-8751

В нас можна набути • книжки • українські часописи та журнали • пластинки • друкарські машинки • різьбу та кераміку • полотна • нитки і вишивки.

Маємо великий вибір дарунків на різні okazii.

ПРОСИМО ЛАСКАВО НАС ВІДВІДАТИ!

S N I H HEATING & COOLING

ВОЛОДИМИР СНІГ
Власник

11 Marmora St.
LONDON, ONT. N5Z 1Z4

Telephone
(519) 432-1983

ДЕНЬ ПОЛЯГЛИХ

11-го листопада — День Поляглих в обох світових війнах. Для багатьох з нас, старших і молодих, це один із днів вільних від праці і навчання; один з днів, коли можна довше поспати, відвідати рідних чи друзів, а для деякої — звичайний день, як і решта днів року.

Для цілком молодих неможливо, звичайно, пригадати те, чого вони не пережили.

Старші, в цілому світі, віддають пошану чоловікам і жінкам, які загинули в муках, щоб ми мали спокійне, вільне і багате життя.

В цей день відправляються Служби Божі по церквах, влаштовуються жалібні вечори по школах, по фабриках і заводах. Які не важливі ці всі відзначення та найціннішими і найсвятішими є спогади, які живуть в серцях і пам'яті людей. Але ці найцінніші спогади ми часто занедбуємо.

Яке значення матиме ношення багряного відображення маківки, спостерігання процесії коло пам'ятника Невідомого Вояна складання вінків, коли ми забудемо, або не розумітимо чи не знатимо взагалі, що це все символізує?!

Звичайно, матері, які втратили чоловіка, батька, брата чи сина зрозуміють велику самопожертву впалих на полі бою і правдиве значення дня 11-го листопада.

Що цей день значить для молодого, підростаючого покоління? Як молоде покоління мусить відзначати цей день?

Покоління, що не бачило смерті, що не пережило на своїх плечах тягар військової завірюхи.

У початкових школах відбуваються урочисті вечори, молитви, хвилинні мовчанки. Підростаючи, ми думаємо про впавших на полі бою, як про молодих людей, що залишили позаді школу, своїх подруг, молоді родини, надії, мрії, прagnення і, мимоволі, приходять на думку слова:

... Нема більшої любови понад ту,
Коли життя віддають за друзів своїх...

I раптово відчувається смуток і жаль в серці...

Можливо це і є найглибше зрозуміння значення дня 11-го листопада до якого ми, молоді, приходимо не переживши воєн.

Ми мусимо пам'ятати і розуміти ті завдання ідеї, за які вони боролися і вмерли. Ми мусимо пронести запалений ними "смолоскип волі" через віки у світ. Спіть спокійно дорогі воїни, пам'ять про вас і ваші діла житиме вічно, а день 11-го листопада з року-в-рік пригадуватиме нам про вас.

Фрі Прес, Лондон, Канада
переклад з англ. Ніни Кузьменко

НАСЛІДКИ КОНКУРСУ ТВОРЧОСТИ МОЛОДИХ 1983 РОКУ

Жюрі конкурсу — Алла Гавриш, Микола Гавриш і Олександер Харченко — розглянувши надіслані твори, вирішило призначити дві нагороди молодим авторам:

II-ту нагороду (80 дол.) — Оксані Родак за оповідання "Мій дідусь"

III-тю нагороду (60 дол.) — Світлані Ліщині за вірш "Перший сніг"

Жюрі також рекомендувало розділити I-шу (100 дол.), IV-ту (35 дол.) і V-ту (25 дол.) нагороди, по 10 дол. кожному, між молодими авторами прозових мініяюр, що друкувалися в 326 числі "Молодої України", (жовтень 1983) під заголовком: "Проза Учасників 17-го Тaborу Виховників Юного ОДУМ-у 1983 р.".

Прізвища цих авторів подаємо за поданим у тому журналі порядком, що, очевидно, не відзеркалює розцінювання вартості тих творів:

Петро Жура — "Чому по українському?"

Олександер Ємець — "Табір виховників"

Наталка Наливайко — "На оселі Україна"

Іна Таран — "Мандрівка"

Алла Лисик — "Виховний табір"

Василь Сеник — "Мусіли тяжко працювати"

Віктор Юхименко — "Буду сумний якщо не перейду"

Наталка Свириденко — "Караван 1983"

Лариса Завертайло — "Вставання"

Надя Свириденко — "Мандрівка"

Андрій Петруша — "Чекаю на другий рік"

Андрій Жура — "Курс інструкторів гри на бандурі"

Борис Харченко — "Багато навчився"

Ліза Притула — "Таборові дні"

Тарас Мачула — "Великий голод в Україні".

Світлана Василенко — "Хрещення таборовиків".

Жюрі та редколегія "Молодої України" закликають українську молодь до участі в наступних літературних конкурсах "Молодої України".

Слухайте радіопрограму ОДУМ-у "МОЛОДА УКРАЇНА"

з радіовисильні

СНІМ НА ХВІЛЯХ FM 101
в Торонто

КОЖНОІ СУБОТИ

від 6:00 до 6:30 вечора

Керівництво:

Головна Виховна Рада Коша Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді.

**ЧИ даєте Ви нагоду своїм дітям
брати участь у праці ОДУМ-у?**

Ірина БАРАНИК

“ПАЛЬЦІ НА СТРУНИ, ОЧІ НА МЕНЕ...“

Олексій Пошиваник — керівник одумівського ансамблю бандуристів в Чікаго, голова ЦК ОДУМ-у

Недавно, з великою приємністю у пресі я бачила фотографію Ансамблю Юних Бандуристів ОДУМ-у Чікаго.

Там широко описано їх працю й історію існування, однак нічого не згадано про самого мистецького керівника, який вложив їм ті бандури в руки, навчив гри і вивів цей ансамбль на сцену, тим чином цей майстер додав вартісну одиницю до наших імпрез. Тому, знаючи його добре, я хочу зробити деякі доповнення.

Кожної суботи по полуздні у залі прав. собору св. Володимира з коридору вже чути авторитетний, але лагідний голос: “пальці на струни — очі на мене”, тоді розноситься чарівний звук бандур — української пісні й легке числення акордів, або зауваги, тоді знову лине пісня грімко, однаково в такт. Це є власне ті проби бандуристів, тих маліх кобзарят (деякі з них ще малі й тяжко їм тримати бандуру, але вони тим не знеохочуються).

Ні зливний дощ, ні глибокий сніг — навіть гарні соняшні дні не є перешкодою у науці бандури. Це лежить цей магніт і чар до науки, що молодь приходить на проби точно, самі розставляють крісла і готові сидять на місцях та з увагою

ждуть наказу інструктора “пальці на струни — очі на мене”, відтак послушно витримують дві години вправи, а перед виступами багато більше часу проводять на вправі гри на бандурі. Хто їх так зачаровує, притягає і тримає уважність 30-ти молодих бандуристів? Цим чарівником і душою юного ансамблю є ще молодий, скромний, симпатичний Олексій Пошиваник (титулів він ніяких не любить). Це дійсно гарна людина, яка не жаліє ні часу, ні труду для поширення кобзарського мистецтва, для української молоді й української громади, як також часом є нагода і чужинцям зарепрезентувати українське кобзарське мистецтво.

Пан Олесь, я люблю його так називати, є провідником української молоді — голова Центрального Комітету ОДУМ-у, віце-президент каси “Самопоміч”, учитель школи українознавства, діяльний член кількох громадських комітетів, один із кращих репортерів (дописувачів) і фотографів у Чікаго. Він також є майстер — збудував дві бандури, на них грають менші діти, поки не дістануть великої. Він теж цікавиться і спортивними автами... Поза всім тим, п. Олесь знаходить час, енергію і терпеливість учити молодь гри на бандурі та керувати ансамблем. Вислідом його праці — ми бачимо цей ансамбль на імпрезах з успішними виступами і читаємо про них у пресі.

Є багато любителів бандури, бо вони уміють і люблять грати, чому ні! — це чудовий інструмент, дається любити, але дійсним любителем є той, що вчить цього чару, мучиться при передаванню цінного матеріалу, щоб вичарувати тони з дитячих рук. Учити малих дітей це тяжкий і повільний процес. Треба бути дійсним любителем мистецтва, бо не всі “великі бандуристи” хочуть “тратити час з дітьми”. Однак невтомний пан Ол. Пошиваник навпаки, заохочує, організує і дає тим дітям знання. Він твердить, що раз прищеплена любов до бандури з дитинства ніколи не зникне, ніхто не зможе відібрати чи знищити тої любові до рідного інструменту.

Кажу невтомний, але він напевно втомлений щоденною працею і іншими вимогами життя. Одначе в суботи і вечорами провадить навчання гри на бандурах. У суботи вже в 11-ій год. ранку п. Пошиваник є на місці. На столах довкола лежать уложені бандури, щоб їх настроїти. У кожної 56 струн а їх там около 30-ти бандур. Вже вид тих інструментів чарує око і радує душу. Струни їх виблисковують радісно, аж просять, щоб ударом пальців оживити їх до гри (бо дуже влучно Улас Самчук, автор книжки про бандуристів, назвав їх “живими струнами”), вони все будуть живі, як довго наша молодь буде їх уживати і продовжати навчання. Власне невтомний п. Пошиваник це робить, його ученики не лише грають, але також співають. Він сам їх вчить, що не є легко, бо не

Взяв би я бандуру, настроїв, заграв

всі діти звиклі до співу. Їм тяжко стежити за пальчиками, а тут ще кажуть горлом працювати, широко рота відчиняти. З кожною дитиною пан Пошиваник переробляє поодиноко, якщо це потрібно, бо не усі однаково здібні й нові члени мусати доганяти тих, що вже уміють. Він це знає, терпливо навчає, каже повторяти, аж до осягнення перфектності. Видно, що молодь любить і поважає свого учителя, бо витримують усі його накази і завваження, і скоро вчаться.

Він знає, коли треба похвалити і коли насварити, а коли по головці погладити.

Пригадую час, коли він був комендантом одимівських кобзарських таборів у Канаді, де він, крім комендатури, бачачи слабших, повільних учнів, брав їх на бік та окремо підтягав їх в науці з бандурою.

Пан Олесь твердить, що до диригентури та керівництва ансамблю він не готовувався — казав, що "досить у нас диригентів", але силою обставин, крім інших обов'язків, рятуючи ситуацію, йому довелося братися і за цю працю. Раз згадав, що жалує що коли була нагода під час перебування маестра Г. Китастого в Чікаго, він не використав цеї нагоди скористати з досвіду маестра, а тепер підтягається самотужки і на курсах для інструкторів. Однаке, дивлячись на пророблену працю із молодими бандуристами, бачачи їхні виступи, можна тільки подивляти і гратулювати п. Пошиванікові за осягнений успіх, бо в короткому часі, починаючи від одиниць, зумів зробити вартісний, багаточленний ансамбль молодих бандуристів. Це завдяки терпеливій праці і витривалості.

Я знаю, я бачила, бо мала щастя бути одною з його учениць, ні май старший вік, ані погрублі пальці не були перешкодою для п. Пошиваніка, щоб мене навчити гри. Шкода тільки, що не завернемо роки, щоб бути однією з тих надійних

Світлана КУЗЬМЕНКО

НА ЧЕСТЬ МОІХ НЕ ПРИЗНАНИХ СВЯТИХ

*На стінах розпис людської уяви
Про пекло, рай і цілий ряд святих,
Які невинності ніколи не змінили
І ті, яким простилося за гріх:*

*I ті, які за Бога умирали;
I ті, що люд виводили із тьми:
Що Божими устами промовляли,
Щоб люди стали кращими людьми.*

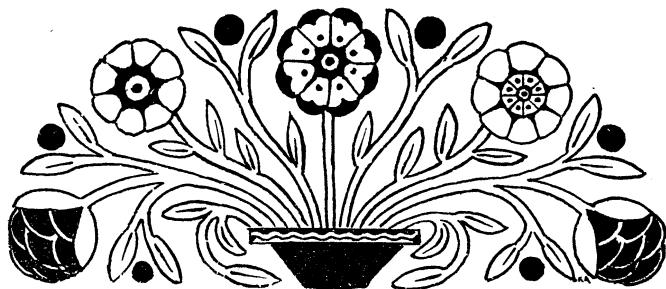
*I у цьому оточенні набожному
Я думаю про кожного із них
I віддаю свою пошану кожному.
I додаю до них своїх святих.*

*Мої святі — не спокою причали:
У них могутъ Дніпровихъ повновод.
Мої святі на палахъ умирали
За принципъ, за ідею, за народъ.*

*Мої святі лягли въ сибирську землю,
Святили кровъю соловецький сніг.
Мої святі — герої безіменні
З усіх правдиво пройдених дорігъ.*

*Мої святі — це долі Кальнишевського,
Надії серед зливи безнадій.
Мої святі — із незрадливим серцемъ
Відважні лицарі життепосвятах дій.*

*Хоръ голосівъ співає "Алілуя".
Свою хвалу приєдную до нихъ.
I щирісно-прещирісно молюсь я
На честь моїхъ не признаних святихъ.*

учениць, які мають нагоду вчитись і виступати під керівництвом п. Пошиваніка.

Пан Олесь каже, що це перші кроки юного ансамблю, що він разом з молоддю виросте на відповідний рівень. Його мрія — це щоб бодай кілька з його учнів бандуристів досягнули вершин і стали членами Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка та продовжували кобзарську працю.

Знаючи п. Пошиваніка, напевно його бажання здійсниться, бо нині посіяна пшениця... завтра багатії жнива.

*Ірина Баранік
(Народня воля)*

КОНКУРС 1984

Щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію, проголошуємо конкурс на найкраще написані твори українською мовою. Нагороди будуть такі:

Перша	— 150.00 долярів
Друга	— 100.00 долярів
Третя	— 75.00 долярів
Четверта	— 50.00 долярів
П'ята	— 25.00 долярів

Жюрі робитиме рішення про належний мистецький рівень і загальну вартість поданих на конкурс творів.

Твори мають бути надіслані на адресу журнала "Молода Україна" до 31-го грудня 1984 року, під псевдонімом, а прізвища з псевдонімом мають бути подані в окремій конверті.

Нагороди є з відсотків нерухомого фонду журнала "Молода Україна".

Цей фонд започаткували Федір і Надія Бойко в 1982 році щоб заохотити одумівську молодь писати до свого журнала оповідання, статті, поезію.

Тепер фонд нараховує 4.502 дол. що склали:

Федір і Надія Бойко	3.502 дол.
Головна Управа ТОП-у Канади	500.00 дол.
Ярослав і Тетяна Романишини	274 дол.
Колишня філія ТОП-у в Монреалі	201 дол.
Ніна Яців	25 дол.

Відсотки з фонду будуть річно призначатися молодим авторам.

Центральний Комітет ОДУМ-у

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ ДОВГОЧІКУВАНА КНИГА

UKRAINIAN OLYMPIC CHAMPIONS

Написав Осип Зінкевич при співпраці П. Фединського, Ю. Саєвича і Л. Вєрби.

У книжці:

- Повний список українських олімпійських чемпіонів;
- Біографічні дані і спортивні результати українських учасників останніх восьми Олімпійських Ігор;
- 80 фотографій найбільш відомих українських олімпійських чемпіонів;
- 34 таблиці, в яких подано національний склад кожної олімпійської команди СРСР на літніх і зимових Іграх, дані про медалі здобуті представниками підрядянських республік; місце України серед народів світу за кількістю здобутих медалей;

лів; продуктивність спортсменів (відношення здобутих медалів; до кількості олімпійців за національністю); кількість олімпійців на мільйон населення кожної підрядянської республіки.

До книжки додано:

- Заяву Українського Олімпійського Комітету на Олімпіаді в Монреалю;
- Меморандум "Смолоскіпу" до Міжнародного Олімпійського Комітету з квітня 1984 р.;
- Іменний покажчик, який охоплює понад 300 імен українських олімпійців;
- Бібліографію використаних джерел;
- Обширний вступ, в якому подано дефініцію українського олімпійця; пояснення національної дискримінації в спорті СРСР.

Книжка має 158 стор. У м'якій обкладинці — 7.50 дол., у твердій — 9.75 дол.

Замовляти:

Smoloskup, P. O. Box 561, Ellicott City, Md. 21043, USA

ЗБОРИ КОША С. В. ОДУМ-У КАНАДИ

Дорогі Друзі ОДУМ-івці!

Засідання Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади відбуваються в останній четвер кожного місяця, в одумівській домівці при 404 Бетирст вул., в Торонто, о 7:30 год. вечора.

Присутність нижеподаних членів управи Коша є обов'язкова.

Голова — Василь Тимошенко
 1-ий заступник — Віктор Ліщина
 2-ий заступник — Таня Гладьо
 Секретар — Віра Харченко
 Фінансовий референт — Ірина Степова
 Референт таборів — Павло Лисик
 Референт зв'язків — Наталка Сандул
 Референт спорту — Юрій Павлюк
 Культурно-освітній реф.
 Вільний член — Ігор Лисик
 Контрольна комісія — Віктор Педенко

В найближчих місяцях збори будуть:

25-го жовтня, 29-го листопада, 20-го грудня.

Всіх зацікавлених ласково запрошуємо.

Г. Р. С. В. ОДУМ-у Канади

МОЛОДЕЧІ СИЛИ

ПАВЛО ЛИСИК

В цім числі, дорогі читачі, мені приємно познайомити вас із референтом таборів, в Головній Раді Коша Старших Виховників ОДУМ-у в Канаді — Павлом Лисиком.

Нам Павло є знайомий із давніх років в нашій одумівській родині. Він закінчив 9 класів української школи і, після здобуття середньої освіти, здобув ступінь бакалавра (ВА), з ділянки географії в Вестерн університеті в Лондоні, Онтаріо. Дальше закінчив Учительський коледж в тім же місті. Тут також Павло зустрів свою дружину Олю Шевченко, що теж була одумівкою. Тепер вони живуть в Ошаві. Павло працює із своїм татом в родинному підприємстві.

Змалечку Павло належав до Юного ОДУМ-у. Проходив Табори Виховників, був бунчужним, перед тим виховником, та на багатьох таборах був членом команди. Коли жив в Лондоні, був головою Лондонської філії три роки. Оля та Павло Лисики деякий час були керівниками танцювального гуртку при філії. Біля 10-ти років Павло належав до танцювального ансамблю ім. митр. Іларіона в Ошаві.

Павло також спортивець — грав у бейзболній дружині при Торонтській філії і деякий час грав у відбиванку в одумівській дружині. Павло є членом дирекції оселі "Україна" в Лондоні — займає позицію фінансового секретаря.

Минулого літа Павло був дуже занятий в підготовці одумівських літніх таборів.

Ми хочемо подякувати Павлові перше за його працю в цім році і побажати багато успіхів в підготовці і переведенні таборів в наступнім році.

Тож до зустрічі із Павлом на наших таборах в Лондоні в 1985 році!

Наталка Сандул

ПОВІДОМЛЕННЯ

Під патронатом Комітету Українців Канади в неділю, 21-го жовтня 1984 р., в год .3-ї п. п.

відбудеться

КОНЦЕРТ

оперної співачки меццо сопрано

РЕНАТИ БАБАК

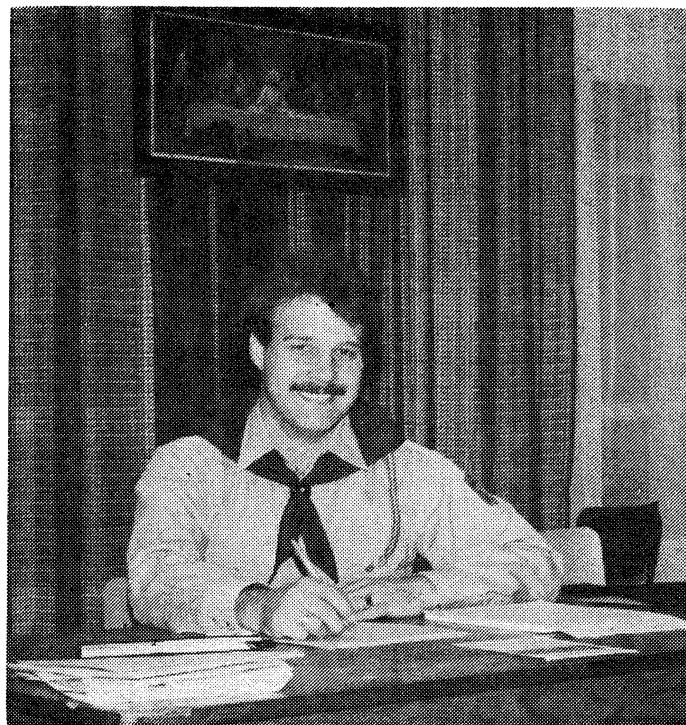
з Нью-Йорку, в честь

МИКОЛИ РУДЕНКА

українського політичного в'язня в концентраційних таборах ССРР.

При фортепіані Тетяна Ткаченко

місце: 1515 Bloor West at Dundas West Sta.

Павло Лисик — референт таборів Головної Ради Коша Старших Виховників ОДУМ-у Канади

Фото Вас. Тимошенка

ПОЖЕРТВИ НА КАНАДСЬКИЙ КІШ ОДУМ-У

Список жертводавців, сума та ціль на яку вони дали гроши.

- 1.) Ukrainian Caravan Restaurant & Tavern
— на спортивні дружини — \$50.00
- 2.) F.C.M. Consrtuction Limited
— на спортивні дружини — \$400.00
- 3.) TACC Construction Company
— на спортивні дружини — \$700.00
- 4.) Mr. Rose — на спортивні дружини — \$500.00
- 5.) Пані Кипібіда (Kipibida) — на бандуристів ім. Гната Хоткевича — \$500.00
- 6.) Dr. Юрій Лисик — (на вкладку до КУК і покриття наших витрат під час 4-го світового Конгресу В. У. минулого грудня 1983 р.) \$250.00
- 7.) Василь Тимошенко — на вкладку до КУК — \$100.00
- 8.) Наталка Сандул — на видатки коша — \$212.00
При цій нагоді, нагадуємо старшим виховникам про їхню членську вкладку до коша.

За інформаціями, звертатися до фінансового референта коша — Ірини Степової (Ромас) на адресу:

773 Annette Street
Toronto, Ontario M6S 2E4
Tel.: 416 762-8379

Василь ШИМКО

МАТИ ПОЕТА

Моєму побратимові з юнацьких років, поетові
Грицеві Чаплі.

У вікно, із заросисто-косистої крислатої верби — сонце. А навколо старої білявої хатини — буйна зелень. А над всім — висока, глибока, блакить і тихо-тихо...

— Вставай, мій жайворонку, вставай люба дитино, вставай, козаче, — ніжно будить мати свого сина.

— Хіба пора?

— Вставай, час до школи. Ти так довго вчора читав і писав. Уже роса падає з трав. Вмивайся. Так хороше, — мати відкрила навстіж двері. У вікно усміхається сонце. Усміхається Й Гриць, щось наспівуючи. Поспішно бере олівець:

Усміхались мені квіти
Коли степом ішов я.

О, ти знову пишеш. Поспішай. Уже Андрійко пішов. Маєш куліш на столі.

А коли Гриць виходив із хати, мати, розчісуючи йому непокірну скуйводжену чуприну, давала настанови.

— Іди, сину, будь послушний вчителеві.

І довго дивилася услід синові, що з книгами під пахою йшов до школи. І думала так, ніби хотіла відгадати його долю. Аж слізози забриніли на віях. І вона — мати. Тиха й зажурена — доброта безмежна.

**

Гриць — надзвичайна дитина. Сірі очі завжди ніби раділи, русявий чуб розбурханий, а обличчя в ластовинні. Говорив задумливо, повільно й виразно.

— Щоб не сказати поганого слова, — пояснює.

Коли ж запізнився на лекцію, Назар Петрович запитав:

— Чому?

— Коли я вийшов із хати, подивився на вишню, а вона така гарна-гарна, біла, мов сніжинка. Я задивився і почав писати.

У класі всі оживилися.

— Хай щось прочитає, — вигукують учні.

Вишня, моя вишенка,
біло-кучерява сніжинка.

Гриць був поет. Уже тоді його вірші друкувалися в юнацькому журналі "Червоні квіти" у Харкові. Звідусіль отримував листи похвальні. Навіть від Володимира Сосюри.

А то прийшло повідомлення — запрошення

на першій з'їзд піонерії аж у ту Москву. І тоді мати, мов чайка та, затривожилася.

— У Москву — недобре. З нею все щось в'яжеться лихе, підступне, — казала.

— Ма... Та мене ж "Червоні квіти" посилають, — пояснює Гриць.

Засумувала мати. Довго стояла й дивилася на "Кобзар", що лежав на столі, на сумні очі з-під похмурих брів. Вона була неписьменна, але все, здається, розуміла, що він писав, бо Гриць багато разів читав. І вона вже майже напам'ять знала "Катерину".

— Він теж не любив Москву. Не любив ту осоружну панську мову. Звідтіль всі нещастя, — думала.

І "Кобзар" був для неї єдиною книгою, що стояв насторожі її життя.

**

Через тиждень Гриць повернувся — веселий і окрілений щастям. Товарищи його з ваздрістю все розпитують. А Гриць хвалився Андрійкові і Василькові:

— Підемо до мене. Там стільки тих книг, різних ілюстрацій. Навіть піонерський костюм з краваткою, кашкет, як у моряка.

Пішли з галасом і вистрибом.

А там серед хати стояла мати. З очей слізози струменіли.

— Ма... Чому плачете? — питає Гриць. Друзі стривожились.

— Сину мій!... Пробач мені, — каже.

Гриць зрозумів, що сталося щось непередбачене. Оглянувсь на покутъ.

— Мамо, а де мої книги?

— Там, — різко сказала мати і показала у піч.

— А де мій костюм?

— Там. Все там, — знову мати.

Гриць занімів у гніві, мати хлипає, хлопці стривожені.

— Нам нічого не треба з Москви. Все, що звідти — тільки на горе нам. — Маєш "Кобзар", маєш доброго вчителя, маєш "Червоні квіти". І ви, хлопці, друзі Гриця, пробачте мені. Як виростете, то може зрозумієте мене, неписьменну. Віщє серце мое — надійде велике лихо. І то звідтіль і незабаром. Звідтіль, звідки сонце ніколи не світить.

Гриць аж заплакав. А Василь, найближчий товариш, коли вийшли з хати, сказав:

— Може то й правда. Через Москву поневірявся Шевченко, Москвою була знищена Запорізька Січ, аж на Соловках опинився Петро

Кальниш. А хто зрадив і знищив гайдамаків?...
Задумався Гриць.

**

Задумалась мати. Недобре вістки облетіли всі присамарські села. Мов худобу силою заганяють людей в якісі артілі, вигадані Москвою. Знімають дзвони, закривають церкви. Країних господарів вивозять на Сибір.

— Що скажеш, Мар'яно, треба записатись.
— Що людям, те й нам. Можливо й непогано буде, — каже батько.

— Що хочеш, то й роби. Коли б усі одностайно стали, тюхті безпорадні — не допустили б. А так — погибель прийшла. Бачиш, там, як сарани наїхали тих, що й говорити по-нашому не вміють. А той Осадчий злигався з тими зайдами, через нього порядних людей, Котенка й Сердюка забрали, навіть того бідняка Троценка.

На початку березня 1933 року ще лютувала зима. З півночі, з степу стрімко вирував вітер-москаль, ніби хотів снігом засипати все село.

Зітхала мати. Усе думала за Гриця, що десь там вчився на вчителя. В хаті холодно, останнє борошно витрушує мати. Є, правда, трохи картоплі й буряків.

— Федоре, — каже до охлялого чоловіка, — чому не підеш до управи? Уже немає не тільки чого їсти, а навіть немає чим опалити хату. Адже казали, обіцяли, що хто не матиме харчів — допоможуть.

— Я був. Сказали звертатись до голови сільради.

— А чому ж не підеш до нього?

— Та він теж безпорадний. Обіцяє всім на весну.

— То я піду сама. Адже всі ми працювали тяжко, кожного дня від світанку до заходу сонця. І тихо пішла. Стала, мов тінь у порозі.

— Чи можна? Мені до Івана Митрофановича, — сказала до секретаря.

— Його немає. Поїхав до міста. Коли хочете, говоріть з Никифором Роздєваєвим. Він все знає, він все може.

У цей час відкрилися двері і вийшов той, що все може. Обличчя червоно-квадратне, вросле в плечі, з розплатленим волоссям в галіфе, широким поясом підперезаний.

— Да, ми всю можем. А чо вам надо, гражданка?

Мар'яна ніби отетеріла, знітилась. Вона вже чула за якогось пройдисвіта, зайду-розпусника, п'яницю — двадцятип'ятитисячника. Вона раптом випросталась:

— А хто ж ви будете? Ви нетутешній. Я ніколи не бачила вас. Наші люди не знають вас.

— Не бачила. Мене прислано з самої Москви. Всі знають мене.

— З Москви? А чому ж аж сюди забрів? Що притаскало тебе в наше село? Та я вас і не розумію.

— Не разумієш? Мене? То йди під три вітри, — і гнівно пінячись ричав Роздєваєв.

— Я прийшла допомоги просити. Ти бачиш, як люди гинуть в селі? А ти бенкетуєш, кате! Пам'ятай, не здобувати тобі, — і швидко зникла.

— Хто вона? Це ж контрреволюція, — допитувавсь у секретаря.

— Ні, це найбідніша сім'я. Перша вступила до артілі. Їх син десь вчиться, комсомолець, навіть поет.

Роздєваєв влетів в свій кабінет, вийняв з шафи пляшку горілки, випив добре. Він знов, що тут його всі ненавидять, навіть ті, що працюють з ним. Але він має силу. Уже не одна сотня загинула від нього, загине більше.

Надійшла весна. Сумно і холодно в хаті Федора Чаплі.

Батько радить Орисі їхати на Донбас, може якось там перебуде біду.

А мати:

— Ні, Федоре. Ти бачиш, якою стала донька Доценка, Улита? Там інше лихо. Злигалася з кашапнею, стала безсоромною повією. Ліпше загинемо разом — тут. А може Гриць скоро приде?

**

А в квітні Гриць з'явився. Не прийшов, а влетів. Ще здається пізнав згорблену хату. Серце в тривозі забилось. Щось не так. Над хатою літало хиже гайвороння. Від верби — лише пень, колодязь усунувсь. З розгону широко відчинив двері і...

— Мамо! Тату мій! — закричав, заплакав. За столом на покуті, поклавши голову на стіл, розкинувши широко руки, німий був батько. На долівці близько ліжка, згорнувшись удвоє, лежала Орися...

А мати? Мати ніби урочисто готовувалась до смерті, яку передчувала. Вона рівно лежала в ліжку. Уста були міцно затиснені, закриті повіки. А руками на грудях був міцно затиснений "Кобзар". Вона ніби боялася, щоб хтось не відібрав її останнє щастя.

Гриць захитавсь. З ним ніби захитається вся хата, земля, ніби вдарили громи і хтось злорадно зареготався. Він чомусь бачив лише материне до болю сумне обличчя і "Кобзар". Ледве підвівся, вийшов і сів на пеньку (де колись буяла розлога верба) і занімів у смертельній скорботі. А вулицею якісі чужі люди везли мерців — сотні, тисячі...

**

А коли одного багряного світанку з свистом розірвався набій, Гриць сів серед руїн і почав писати. Згадав матір. Ту неписьменну матусю, котра може ліпше розуміла від великих політиків, що все нещастя йде тільки з Москви.

А Гриць писав:

Ввійшов у розвалену, згорблену хату,
А долі три трупи лежали сухі,
То любі, сестриця, татусь і мати
Лежали байдужі, до всього глухі.

T. МАТВІЄНКО

БЕЗ ВЕСНИ — ДО ЛІТА

На схилах і горбах трава повигоряла
І від дерев пасть зав'яленим теплом.
Орбіта сонця йде на тихий перелом,
Та зелені верстви ні трохи не буяла.

Блакитна тінь гілок довкола нас застряла, —
Крізь неї зір людей сягає напролом.
Здається, виклик звис турботно над чолом
У кожного, кого тривога провіряла.

Тож похапцем, сяк-так земля причепурилась;
По-суті і весни донині не було.
От лише кілька днів страшенно припекло, —
І туга навколої безпомічно забилася.

Шукаю зілля скрізь — і не знаходжу досить;
Проміння шпарко б'є і все дощенту косить.

1983

ЦВІТ ЛИПИ

Розставлені довкруг будинки-заборола
Сягають аж до хмар, гнітять лицеземлі:
Ні птахові шугнути, ні продзвеніть бджолі,
Ні зорові торкнутуть блакиті виднокола.

Конструкція важка загальний вид зборола;
І люди тут, внизу, — безпомічно мали.
У шумі авт швидких, розпилений смолі
Планета-диск висить і крутиться спрокола.

Цвіт липи золотий на вулиці запах,
Розлився, як вода, по голубому місті.
Буденний світ повис у жовтому намисті
Димком співучих мрій на сонячних стовпах.

По медовому тлі, по хіднику проходжу —
І миру у душі, спокою не знаходжу.

1983

ОСІННЄ

Вже синій холодок торкнувсь німого ставу,
Нап'явши круг сприймань і нерви зорові.
На будні налягли окреслення нові,
Як непорушний тон посріблень на отаву.

Відчули дерева своїх убрань потраву
(Так переносим ми ущерби морові);
Час льотом вольовим описує криві,
Які завжди ведуть крізь паморозь іржаву.

Найперші у лісах жовтіють ніжні клени:
Це заповітний лад несхібної вселенни,
Щоб осінь перейшла по всіх шляхах земних,

Щоб золотом узяєсь планети рідний спокій,
Щоб розумнішав світ у задумі глибокий
І веселився люд хрещений серед них.

1982

Теодор Матвієнко

Народився 12 вересня 1924 року на Наддніпрянщині (м. Київ). Освіта — 9 класів середньої школи. Під час війни вийшов до Німеччини. З Європи попав до Канади, де і по-нині живе.

Літературний доробок: понад трьох сот сонетів і поема "Мій Літопис". Приблизно половина з цього була друкована.

НАРЕШТИ — ЗИМА

Вночі був дощ дрібний, а вдень позамерзали
Бліскучі хідники і брук слизьких доріг.
Так, це зима дзвінка ступила на поріг, —
І пальми у шибках сувіттям позвасали.

Весь білий світ довкруг вітри опоясали
І струшується з небес тендітний перший сніг.
Щоб на дахах міських і на стовпах приліг,
Щоб важко в ніжний пух дерева повгрузали.

Спадає з хмар низьких безбарвна пелена;
Гойдається, мов дим, розряджена заслона.
Різдво і Рік Новий обвіє навісна,
Помножена стократ холодна перепона...

Та вірю ї я з людьми: природа усміхнеться,
Як сонце навесні угору підоб'ється.

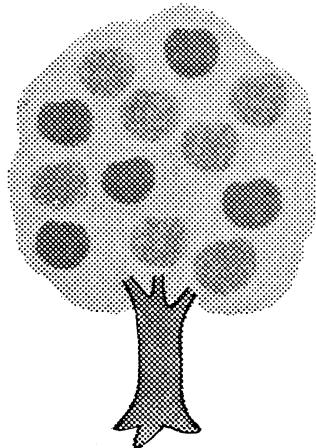
1982

Тепер Канада набагато краще забезпечує потребуючих пенсіонерів похилого віку.

Канада збільшує допомогу імігрантам та самітним похилого віку.

Якщо ви досягли 65 років або більше та прожили в Канаді принаймні 10 років, ви маєте право одержати матеріальну допомогу. До того ж, ми гарантуємо старшим імігрантам, які дістають часткове пенсійне забезпечення за віком, повну канадську пенсію, якщо вони мають маленький прибуток.

Якщо тепер ви отримуєте часткове матеріальне забезпечення для старших людей і гарантований додаток до пенсії, вам негайно збільшать допомогу. Це робиться автоматично.

Пенсіонерам-самітнім, що одержують гарантований додаток до пенсії і субсидію за померлого чоловіка або дружину, допомога збільшується на 50 доларів щомісяця: починаючи з липня на 25 доларів, а у грудні додаються ще 25 доларів. Це — найвищий можливий рівень підвищення допомоги.

ВИ МАЄТЕ МОЖЛИВІСТЬ ПІДВИЩИТИ СВОЄ МАТЕРІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ. ЗВЕРТАЙТЕСЯ ДО НАЙБЛИЖЧОГО БЮРА АБО ПИШІТЬ НА АДРЕСУ:

Income Security Programs
P. O. Box 9750
Ottawa, Ontario
K1G 4A6.

Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Canada

Андрій КОЗУБ

СПОРТ І ПОЛІТИЧНІ АМБІЦІЇ МОСКВИ

Нещодавно, під час ХХIII Олімпійських Ігор видавництвом "Смолоскіп" було організовано прес-конференцію на якій було зачитано листа, який дійшов на Захід шляхом самвидаву і являється документом величезної викривальної сили. Цей лист є живим свідком того, що кривавий геноцид розпочатий російським шовінізмом проти неросійських народів продовжується руками комуністичного режиму. За 67 років радянської влади комунізму випробовували різні форми геноциду, від явного, фізичного знищення цілих народів і до таємного, для досягнення певних політичних цілей в різних ділянках суспільно-політичного життя, включаючи і спорт. На жаль, на Захід ще і досі багато не розуміють того, що для кремлівських політиків і спорт являється важливим знаряддям політичної інфільтрації в країнах вільного світу, а також для популяризації радянського способу життя, підняття престижу радянської системи. Для досягнення цієї мети комуністичний режим по-своєму розпоряджається життям людини, а зокрема, спортсменів. В цьому листі тільки два речення: "Просимо довести до відома світу" і "Замордовані медичними і біофізичними експериментами", і наведено 59 прізвіщ спортсменів-олімпійців із них, 6 українців, які померли в СРСР передчасно і загадково у молодому віці.

Після того, як було, встановлено, що ті спортсмени яких імена були в списку є дійсно олімпійцями — то група молодих лікарів поставила собі ціль — встановити, що могло бути і, що являється причиною їхньої передчасної смерті. Доведено, що ні анаболічні стероїди, ані відомі препарати, які вживають радянські спортсмени не могли спричинити передчасну смерть, але вони можуть викликати різні хвороби. Встановлено, що середній вік померлих спортсменів являється сорок один і пів років. Тоді виникло основне питання, що могло бути причиною такої високої смертності олімпійців в СРСР? Лише одне: спортсменам, для досягнення найвищих спортивних результатів, які виходять за край можливостей людського організму дають експериментально нові препарати, які стають причиною різних захворювань і смерті молодих людей. Доведено, що в 1976-82 рр. в порівнянні з 1952-75 рр. смертність олімпійців в СРСР зросла на 420%, а в Німеччині (Західня і Східня разом) — 100%, а у США лише на 9%; в періоді з 1952-82 рр. на кожну тисячу учасників олімпійських команд в СРСР померло 45 олімпійських медалістів, у США — 17, а в Німеччині — 15. Цікавий факт, що тільки одна Фінляндія зробила дуже докладний аналіз життя і здоров'я своїх олімпійців і спортсменів, і дослідженням встановлено, що фінські спортсмени живуть на 8 років довше як пересічні фіні.

На цій прес-конференції були представники 5 телевізійних станцій, 8 радіостанцій, журналісти США, СРСР, Німеччини, Франції, Ірландії, Болгарії, Румунії і багатьох інших країн, представники олімпійських комітетів, кореспонденти радіо "Свобода", "Вільна Европа", "Голос Америки", які передавали матеріали конференції інтерв'ю на Україну.

Відкриваючи прес-конференцію Мона Снилик сказала: "Ми боремося проти політизації олімпійських ігор і втручання урядів в ігри. Ми пропагуємо і підтримуємо олімпійські ідеали, включно з якнайбільшою участю в іграх. Ми переконані, що коли буде зупинено втручання радянського уряду (в олімпійські ігри), то тільки тоді Україна зможе стати членом олімпійської родини."

Молодий адвокат Андрій Сороковський підняв питання про національну дискримінацію в спорті в СРСР, а також участь України в олімпійських іграх. На підставі таблиць і статистичних даних він показав те, як Москва експлуатує спортсменів різних національностей, порушуючи статут Міжнародного Олімпійського Комітету не дозволяючи Україні і Білорусії, членам ООН, балтійським народам і представникам інших республік СРСР представляти на Олімпіадах свої народи і нації. На прес-конференції не обійшлося без спроби провокації збоку радянських представників, а також їх сателітів. Можна без сумніву сказати, що представник "Смолоскіпу" Андрій Каркоць показав себе як полум'яний патріот, українець, близькучий полемік, який своїми відповідями і питаннями загнав в куток своїх опонентів. Матеріали прес-конференції були надруковані в американських газетах, а також показано по телевізійних каналах Америки. Хто хоче більше детально ознайомитись з ними — то прохання писати на адресу:

"Smoloskup" P.O Box 153 Station T Toronto,
Ontario, M6B 4A1

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!

Допомагайте молоді морально і
матеріально. **ОДУМ** потребує
Вашої помочі!

Оксана РОДАК

МІЙ ДІДУСЬ

Цей твір був нагороджений 2-ою нагородою на Конкурсі "Молодої України" 1983 р.

Для деякого, дідусь це той чоловік, що розповідає казки і дає цукерки своїм внукам. Для інших, він є особа, яка слухає про життєві нарикання. А ще іншим дід є старший чоловік, з люлькою в зубах і ціпком в руках.

Мій дід є виймковий. Він має деякі риси, подібні до тих що і всі інші діди мають. Він любить мене пестити. Звичайно мені це дуже подобається і я часом використовую його доброту. Наприклад, він готовий в будь-який день і годину мене повезти своєю автомашиною на різні мої лекції, дозволяє мені керувати нею. Часто хоче мене взяти до ресторану на вечерю. (піцца або курочка є його улюбленими стравами), і готовий купувати мені все, що я тільки забажаю. Він завжди хвалиться, яка я в нього чудова внuka.

Я думаю що він, як і багато старших людей, не завжди розуміє теперішню молодь. Він думає, що джінси є жахливі, що модерна музика "рок" — з кам'яної доби, і що життя під час його молодості було набагато цінніше ніж сучасне. Дід уважає, що всі люди в Канаді і Америці є зіпсути.

Мій дід має деякі особливі, часом дивні прикмети. Він уважає, що він ніколи не помиляється, тому, в деяких випадках, може бути впертим. Дід може викрутитися з найскрутнішої ситуації і перекрутити тему в його користь так, що дискутантові не лишається нічого — тільки погодитися з ним. Він не може уявити що є речі з якими він не обізнаний. Адже він педагог! Час від часу я з ним граю в шахи, і виграю. Йому тяжко зрозуміти як він може програти. Він же мене навчив цієї гри.

Мій дідусь має великий вплив на мою моральність. Він постійно пригадує мені, що: "треба шанувати старших", "не треба сміятися без толку", "не можна говорити з повним ротом", "не можна думати, що ти є всезнайко", "старші завжди праві", "телебачення псує очі й мозок". Його улюблена критика — "тільки некультурні облизують пальці". Дід є знавцем у вихованні дітей. Він мріє написати книжку на цю тему, а тимчасом свої наукові досліди він випробовує і передає моїй мамі.

Мій дідусь також є знавцем природи (постійно мене питає — скільки ніг має павук чи комар?). Він дуже любить флору і фавну і передав цю любов мені. Коли ми їдемо на нашу дачу він дозволяє мені вживати свій фотоапарат. І я фотографую схід сонця, тихе озеро, осінні краєвиди. Дідусь мене підбадьорує. Це мене заохочує більше любити чудову Божу природу. Він любить ловити рибу і приносить мені на пляж свіженку теплу, смажену рибу і картоплю. До речі, дід також вміє варити. Його борщ всі люблять, бо

дуже смачний. Щоб заохотити мене до літератури він дає мені ідеї писати вірші про природу. Навіть напише плян вірша і тоді хоче щоб я розробила його. Дідусь хоче щоб його внучка стала знаною поетесою.

Найцікавіша прикмета моого діда — це його знання (так він думає) української граматики. Наші родинні розмови відбуваються у вітальні де на столі — "Голоскевич" і ще два або три словники на всякий випадок для тих що не згідні з Голоскевичем. Мій дід — це ходяча енциклопедія, він постійно поправляє мову. Але члени нашої родини не піддаються легко, і тут на допомогу приходять словники, що на столі. Коли ми певні свого знання мови і доказуємо при допомозі словників, що маємо рацію, дід тоді відкидає наші аргументи. Каже: "У нас дома так не говорили. Ті, що писали ці книжки — самі не знають, про що вони написали". Ця розмова викликає сміх і відпруження. Мені здається, що він це робить навмисне, щоб продовжити мовну дискусію, і щоб ми постійно слідкували, як ми говоримо. З дідом ніколи не виграєш!

Я дійсно шаную моого дідуся. Він мав раніше, і ще далі має, великий вплив на мене, хоч часом він і сердить мене, деякими своїми зауваженнями. Все ж таки, я його розумію, бо насправді він часто має рацію. Для мене, він цікавий, веселий і дуже добрій дідусь. Він мене любить, а я його!

ЖЕРТВУВАЛИ НА РАДІОПРОГРАМУ "МОЛОДА УКРАЇНА" В ТОРОНТО

(м. червень-жовтень)

Марта Савченко	45.00
Стефан Тимофій	40.00
Катерина Мусій	20.00
Іван Данилюк	20.00
(у 6-ту річницю св. п. сестри Анастасії)	
Віра і Андрій Ліщина	10.00
Добродійка А. Критюк	10.00
Ліда і Григорій Равриш	8.00

Замість квітів на свіжу могилу Євгенії Тур яка упокоїлась 8-го вересня 1984 р.

Олена і Юрій Лисики (Ошафа)	25.00
Катерина і Богдан Мусій	20.00
Марта Савченко	20.00
Ніна Козій	20.00
Соня Лемеза	5.00

За фінансову підтримку
всім щиро дякуємо

Головна Виховна Рада Старших
Виховників ОДУМ-у в Канаді

18-ИЙ ТАБІР ВИХОВНИКІВ ЮНОГО ОДУМ-У ІМ. МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО

30 червня — 14 липня, 1984 р., оселя "Київ", Аккорд, Н. Й.

Команда говорить до таборян і про табір

Останній Наказ

Дорогі подруги і друзі!

"Усе досліджуйте. Не вірте нікому й нічому й самі постійно досліджуйте правду. Ніколи не задовольняйтеся уже здобутим, здобувайте щораз дальші таємниці правди й не ставайте на місці. Наука це постійний сумнів". Це слова великого академіка, історика і першого президента Української Народної Республіки Михайла Грушевського, під іменем якого цей 18-ий Табір Виховників Юного ОДУМ-у відбувся. Великий академік, своєю працею і своїм прикладом, став дорожевказом майбутнім поколінням української молоді, включно з нами. Нашим обов'язком, дорогі мої юні друзі, є, подбати щоб працю, яку Михайло Грушевський розпочав, продовжувалася — продовжувалася до кінцевого етапу боротьби за незалежність України — до відновлення Української Народної Республіки на нашій рідній землі. Во якраз ми — ми одумівці, ідеологічно є послідовниками ідеї Української Народної Республіки часів визвольних змагань.

Ми з'їхалися, на цей чарівний куток американської землі, з далеких кінців Америки й Канади, для того щоб загартуватися фізично, наочитися багато таємниць організаційного, історичного, релігійного, культурного і суспільно-національного характеру. Але головно, ми познайомилися з новими прозями. Ми навчилися нових норм поведінки і відповідності один до одного. Ми розпочали нові дружби і нові знайомства, які в деяких випадках будуть тривати ціле напів життя. Шануймо і племінно мі знайомства і ці дружби — бо вони є отнією з головних підстав сильної організації.

Бажаю Вам яскравих успіхів у Вашій організаційній праці —

чи на таборах, чи у Ваших філіях, як також у Ваших дальших студіях і науці. Знову підкреслю слова Михайла Грушевського — "Ніколи не задовольняйтесь уже здобутим". Ідіть вперед! Вас чекає яскраве майбутнє!

Слава Виховникам Юного ОДУМ-у!

Віктор Педенко, СВП
ОДУМ-у — комендант

Дорогі друзі!

"А дощ іде... "На оселі "Київ" раптом появляються озера... Мандрівка заливається дощем... І тут з'являються наші юні герой-одумівці, які своєю відвагою допомагають нам щасливо вибратися з нетрів дикого лісу й щасливо закінчити ще один етап нашої праці... Так, молоді друзі, життя це нерозривний ланцюг етапів праці кожної людини. Цьогорічний Табір Виховників Ю. ОЛУМ-у присвячений академіку Михайлові Грушевському, який став прикладом для нас усіх і цю повагу він здобув якраз своєю працею як науковець і політичний діяч. Він став у рядах найвизначніших істориків світової слави, він став першим президентом нашої молодої держави, яка створилася в огні і бурі української революції. Він ішов уперто все вперед, незвертаючи на всі перешкоди... Отак і ми, на цьому таборі, перейшли один з коротких, але повних пригод, етап нашого життя... Цей досвід нехай буде нам усім наукою в нашому майбутньому житті. Щастя вам Боже!

О. Шевченко
СВП — заступник коменданта

Дорогі Таборовики!

Це був мій другий рік бунчужним на Таборі Виховників.

обоє рази тут у Нью-Йорку на оселі "Київ". Дуже шкода що цього року перший тиждень був дощовим, але назагал уся праця була виконана, і табір прошов успішно. Цього року, я давав гутірку на Другу одумівську пробу і дізnavсь що чимало таборовиків мають бажання здати цю пробу. Я вірю що в близькому майбутньому Табір Виховників буде розділений на три роки, останній рік присвячений другій пробі. У цей спосіб більша кількість одумівців здадуть другу пробу і матимуть нагоду стати Старшими Виховниками Провідниками, і маючи цю відповідальність будуть мати бажання продовжувати свою працю в ОДУМ-і. Мені було дуже приємно працювати із усіма Вами на цьому таборі, і я надіюсь що Ви матимете на меті вернутися і бути учасниками тaborу другої одумівської проби. Також, я хочу усіх вас побачити на зустрічі в Торонто.

Допобачення

Тарас Ліщина, СВУ —
старший бунчужний

**МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ
НАЦІЇ!**

Допомагайте молоді

морально й

матеріально.

ОДУМ потребує

Вашої помочі!

КОНКУРС ДЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Комітет Українських Молодечих Організацій (КУМО) заохочує усю молодь і студентів взяти участь у конкурсі суспільно-політичної аналізі. Просимо вибрати одну з цьогорічних річниць (смерть Гр. Сковороди — 1794 р., смерть М. Міхновського — 1924 р., смерть М. Грушевського — 1934 р., визвольні змагання Закарпатської України — 1939 р., створення Української Головної Визвольної Ради — 1944 р., смерть Олега Кандиби-Ольжича — 1944 р., смерть С. Бандери — 1959 р. або смерть І. Багряного — 1964 р.) і виготовити есей на 10-15 сторінок машинопису щодругий рядок. В есеї взяти до уваги будь-який аспект діяльності даної людини та її вклад у політичне чи громадське життя та ґрунтовно проаналізувати його. Не обов'язково писати якраз про смерть даного суспільно-політичного діяча. Учасник конкурсу повинен написати коротеньку наукову працю. Побажано, щоб не давати задовігого історичного вступу. Занадто довгі праці (понад 15 сторінок) не будуть прийняті до конкурсу. В есеї член конкурсу повинен подати бодай вісім окремих джерел і використати їх.

Найкращі есей будуть винагороджені таким порядком:

- 1-ша нагорода — 300 доларів.
- 2-га нагорода — 200 доларів.
- 3-тя нагорода — 100 доларів.

За найкращий есей написаний юнаком або юначкою в роках 14 до 18, нагорода буде 75 доларів.

Написані праці висилати до бюро СКВУ до 31 березня 1985 року. Крайові управи СУМ, ПЛАСТ, ОДУМ і МУНО в Канаді погодилися виплатити ці нагороди найкращим учасникам конкурсу. Покликано комісію, яка включає по одному представникові від кожної молодечої організації і двох спеціялістів з ділянки історії і літератури. Поіменний склад жюрі буде поданий в наступному повідомленні.

Адреса бюро СКВУ:

World Congress
of Free Ukrainians
2118-A Bloor St. W.
Toronto, Ontario M6S 1M8

За Центральний Провід КУМО
Голова — Л. Романків Секретар — О. Рожка

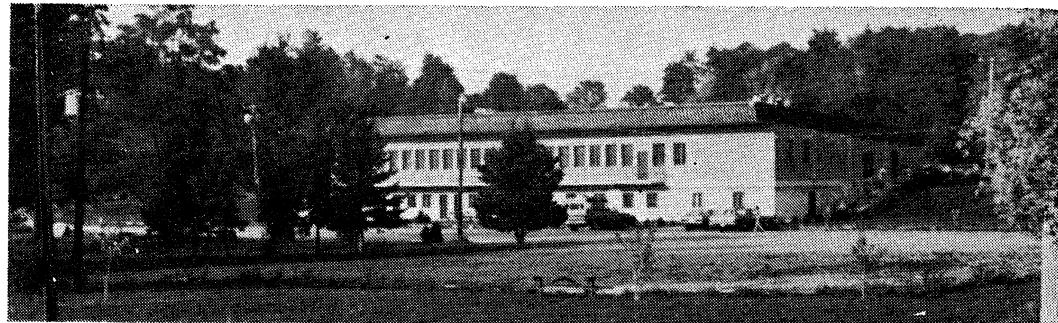
“UKRAINA” VACATION RESORT INC.

"УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Board of Directors: P. O. Box 1716, Stn. "A", London, Ont., Canada N6A 5H9

Resort: R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 455-9939 (519) 453-6130

Оселя розташована на окраїні м. Лондону, Онт., Канада, в містечку Дорчестер. На оселі відбуваються Курси Виховників ОДУМ-у, Відпочинково-Виховні Табори Ю-ОДУМ-у, Спортивні Табори ОДУМ-у, Кобзарські Табори ОДУМ-у, одумівські зустрічі, з'їзди, конференції, пікніки та різноманітні імпрези. Заля оселі приміщує 600 осіб і надається на різні українські імпрези з модерним кухонним устаткуванням та смачними українськими стравами. Оселею керує Рада Директорів. Голова — М. Співак. Зацікавлених прошу писати або телефонувати на повищенні подану адресу. При нагоді відвідайте оселю, а ми будемо сердечно вітати Вас.

Інформує І. ДАНИЛЬЧЕНКО — заст. голови та орг. референт

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вельмишановні Панове!

Щиро бажаю успіху у Вашій праці, щоб журнал охопив якнайбільше молоді та й старших.

Ще хочу згадати, що в числі за червень ц. р. звернула я увагу на лист п. О. Сандула, в якому він зробив зауваження редакції, що "останніми часами забагато статтей релігійного характеру..."

Редакція зараз же поспішила пояснити, що мовляв, ці статті були поміщені у зв'язку з побудовою пам'ятника бл. п. митр. В. Липківському.

Моя ж думка така: варто друкувати статті релігійного змісту. Адже ж релігія не навчає нічому злому. Навпаки, намагається підняти мораль, яка тепер, здається у всьому світі, впала дуже низько.

Чуємо також, що б'ють тривогу, (принаймні у нас, в США) по телебаченні і по радіо, про небезпеку для молоді з душевною порожнечею, бо ця порожнеча штовхає молодь до алькоголю, чи наркотиків. Все це створює стан депресії, що нерідко доводить, навіть підлітків, до самогубства.

З правдивою пошаною,
Лариса Дончук
Філадельфія, США

Вш. п. редакторе!

На мою думку, варто підбирати в журнал більше легшого матеріалу, щоб молодь могла краще розуміти. Заохочуйте щоб молодь більше писала. Хай пише про своє життя, про свої успіхи чи турботи. Також давайте більше ілюстрацій з різних імпрез.

Маруся Дінець
Етобіко, Онт.

Пане редакторе!

Журнал "МУ" всесторонній; він охоплює ділянки для Юного ОДУМ-у, для молоді і для старших. В нім друкується багато цінних і добрих статтей. Спомин про сл. п. Григорія Китасного був написаний Віктором Мішаловим дуже вміло. Також, надзвичайно добре і змістовно було описане Олександром Стовбою життя в таборі СС Касерне, біля Мюнхену, в повоєнній Німеччині.

З пошаною,

Петро Шанда
Торонто, Онт.

Шановна Редакціє!

Рішив відзначити 2-ї роковини моєї правнички Наталки Бойко, в Україні. Тому висилаю 502 дол. Доповнюю фонд започаткований родиною

Бойко. Шлю спеціально таку суму, щоб може ще який дід чи прадід вирівняв. Я думаю, що поки живий, буду поповнюти фонд і будити інших до цієї корисної справи для наших українських дітей. Мені байдуже хто будуть ці люди... Головне щоб були українці і любили свою Україну вільну, незалежну ні від кого. Тільки тоді ми будемо з'єднані, тільки тоді ми переможемо. Чим більша культура людей, тим Україні буде легше.

Корисна річ, що своїх одумівських провідників молодих почали знайомити, кожного і кожну раз в місяць в "МУ." Суспільство знатиме "Хто ми та чиї ми діти"...

Щастя Вам Боже,, здоров'я й витривалости!

Ваш Федір Бойко
Пентінктон, Бр. Кол., Канада

17 липня 1984 р.

Шановний редакторе!

Добре що в журналі є дописи молоді. Це є дуже важливо, бо ж "Молода Україна" є журнал для молоді.

Параска Завертайло
Чікаго, США

Вш. пане редакторе!

Дуже похвально що журнал "МУ" відзначив 35-ліття з дня народження Володимира Іvasюка і 5-ліття відтоді як московський окупант його замучив. Іvasюк багато залишив для нашого народу і ми ніколи не повинні його забути. Ми мусимо рік-річно про нього згадувати.

Дуся Кириченко
Гамільтон, Онтаріо
2 вересня, 1984 р.

Пане редакторе!

Перечитала оце я Вісті 5-го Кобзарського Табору, що дала мені пані Оксана Метулинська і перед очима встає та велич праці, терпіння, самопосвята та любови і гордості за своє українське у інструкторів і всіх працівників табору. Дай їм, Боже, здоров'я на довгі роки плодотворчої праці, щоб українська нація не вмерла.

Вам особисто — мої щирі побажання добра і здоров'я, бо праця Ваша тяжка і потребує багато часу!

Всього кращого!

З пошаною до Вас
Н. Кузьменко, Лондон, Онт.

Ставайте членами корпорації відпочинкової оселі "Україна"

ОДУМІВСЬКЕ ВЕСІЛЛЯ В ТОРОНТІ

В неділю 6-го травня 1984 р. в православній катедрі св. Володимира в Торонті, відбулося вінчання Марти, доньки Катерини та Івана Корнієнко з Володимиром, сином Анни та Василя Боздик. Вінчання доверили о. Іллі Фотій та о. Юрій Ференсів, з прекрасним співом катедрального хору, під керівництвом Валентини Родак.

Марта зразкова одумівка, належала 8 років до одумівського танцювального ансамблю "Веснянка", співала в одумівському хорі "Молода Україна", належала до Юного ОДУМ-у, відвідувала одумівські табори, була виховницею ЮнОДУМ-у. Була членом струнної оркестри при громаді св. Володимира. Закінчила Курси Українознавства ім. Ів. Котляревського при катедрі. Два роки учителювала в українській школі ім. Л. Українки в Етобіко.

Марта отримала ступінь бакалавра в ділянці аптекарства (В.

**Марта (Корнієнко) і Володимир
Боздик**

Торонто, 6 травня 1984 р.

Sc. Phm.) при Торонтському університеті. Тепер працює по фаху в торонтському шпиталі.

Володимир належав до ОДУМ-

у, закінчив Курси Українознавства при катедрі св. Володимира в Торонті. Закінчив Торонтський університет з дипломом індустріального інженера та вишкіл з адміністрації з дипломом М.В.А. Працює по фаху.

Прийняття відбулося в Лоренс Гал. Весільним старостою був Володимир Шевчук який уміло керував програмою. З привітами виступали родичі, дружки, дружби та молодий.

Після смачної вечери та добре організованої програми, весілля продовжувалося в повній українській традиції, при гарній музичні оркестри "Соловей" під керівництвом Петра Байрачного.

Мої побажання до вас Марто і Володимире є слідуючі. Ваші батьки виховували вас на зразкових і примірних українців, посилали до церкви до організації ОДУМ-у. Вашим обов'язком є продовжувати працю батьків, бути активним в церкві та українському суспільстві.

Іван Данильченко

SIPCO OIL LTD.

HOME COMFORT DIVISION

83 Six Point Road
Toronto, Ontario M8Z 2X3 — Tel. 232-2262

1. Доставляє найкращої якості опалову оливу та дає безкоштовне чищення печей і обслугу
2. Вкладає і фінансує нові печі ("форнеси")
3. Вкладає прилади до звогчування повітря ("гюмідіфайрс")
4. Все фінансуємо на догідні сплати

— 24-годинна обслуга —

ТЕЛЕФОНУЙТЕ ВДЕЛЬ І ВНОЧІ:
232-2262

Свої рахунки можете платити безкоштовно у Community Trust Co. — 2299 Bloor St. W.

Провадимо також власні бензинові станції під назвою SIPCO. Просимо наших відборців заіджати до наших SIPCO і наповнити авта бензиною.

Петро КОСЕНКО

МАКИ

Бувало ранньою весною
Моя матуся де-не-де
Посіє щедрою рукою
В городі маку. "Як зійде, —
Казала, — землю прихорошить,
А прийде літо — зацвіте
І весь наш смуток припорошить
Чудесним квітом забуття."

I справді: дивні маки скоро
Ще не розквітли до пуття,
А вже всміхаються бадьоро,
Як заворожене дитя.
Чи йде, чи іде хто бувало
Без слова маків не мине:
"Яке вогнисте муїне!"
"Яке чудове покривало!"

Отак і я тепер слова,
Де тільки доведеться сію,
I, сіючи, виношу мрію,
Що, може, і вони, бува,
Когось потішать при нагоді
Своїм вогнем і стрілом ввісь,
Як дивні маки на городі,
Що мама сіяла колись...

Данило Завертайло

У третю річницю "відлету у вічний вирій" незабутнього чоловіка-друга життя і ласкавого батька Данила Павловича Завертайла замість квітів на його могилу жертвуюмо \$100.00 на фонд "Молодої України", якої представником він був багато років.

Параска — дружина Юрко, Орися й Лариса — діти

БЛ. П. ЛЕВКО ГУСИН

Наши національно свідомі ліоди відходять передчасно. Відійшов передчасно 29 липня 1984 року і поет Левко Гусин у віці 59 років.

Покійний був активним українським діячем, як на національній ниві, так і на церковній. Довголітній працівник української секції Радіо СіБіСі. 2-го серпня ц. р. поховано сл. п. Левка Гусина на українському православному цвинтарі в Ляшін, Квебек, Канада, біля його спочилку дружини Ярослави.

Святу Літургію і чин похорону відслужив о. Захарій Ревко. На панахідах і в церкві співав парафіяльний хор під проводом Раїї Кисленко. Після похорону діти покійного Левка: Ігор, Ліза й Наталка влаштували тризну для присутніх на похороні у церковній залі церкви св. Юрія.

По тризні промовляли його приятелі й співпрацівники по його праці, Ярослав Харчун, теперішній голова української секції СБС, д-р Марко Антонович, Ярослав Максимків, Олександер Харченко, проф. Павлів, С. Глинський, А. Білоцерківський і Петро Зубчинський.

Покійний Левко на протязі 17 років хзороби його дружини ніс хрест. З дітьми доглядав її, а не віддав з дому. Покійний був людиною широкою, жертвою, виразумілою і спокійною. Був організатором СУМ в Канаді і на сумівській оселі народилася його дочка, Ліза.

Оцих декілька слів хай будуть покійному на спомин від дітей і приятелів.

А. Білоцерківський

...Поховали хорошу людину, повернули навіки у лоно землі.

В. Симоненко

СВ. П. ЄВГЕНІЯ ТУР

З великим смутком і жалем повідомляємо вас, що наша постійна слухачка Євгенія Тур, упокоїлась в суботу 8-го вересня. Світлої пам'яті Євгенія Тур — бабуся нашої дикторки Віри Харченко. Друзі і вся одумівська родина висловлюють родині Любі і Олександрові Харченкам ширі співчуття.

Покійна Євгенія Тур, родом з Полтавщини, народилась 1910 р. у родині Маньків. В ранніх роках пережила Першу світову війну, колективізацію, Другу світову війну, розлуку з ріднею і батьківщиною і опинилася з двома дітьми у таборі в Німеччині. В 1949 р. прибула до Канади і поселилась спершу у Су Сент Марі в провінції Онтаріо, а пізніше переїхала до Вітбі і згодом до Торонто. До останньої хвилини свого життя покійна була взірцевою християнкою — побожною і релігійною, була лагідної вдачі жінка, завжди усміхнена, приемна і працьовита, член катедри св. Володимира, Союзу Українок Канади відділ ім. княгині Ольги і Братства св. Володимира.

Похоронні відправи по сл. п. Євгенії Тур відбулися в такому порядку: в понеділок і вівторок, 10-го і 11-го вересня, в присутності численних друзів які прийшли помолитися за спокій душі спочилкої, відслужені були панахиди отцями Юрієм Ференсівим і Петром Бубликом. Допомагав

їм дяк Іван Радкевич і хористи кафедрального хору під керівництвом Валентини Родак.

В середу рано відправлена була літія в похоронному заведенні і заупокійна Служба Божа у кафедрі св. Володимира. Служив також о. протопрес. Дмитро Фотій. Тіло покійної поховано на українському цвинтарі св. Володимира на православній оселі "Ків".

Хай добра пам'ять про покійну Євгенію Тур завжди буде між нами, а Всешишній Господь, хай оселить її душу в оселях праведників.

Висловлюємо ширу подяку нашим слухачкам які передали свої пожертви на підтримку радіопрограми "Молода Україна" замість квітів на свіжку могилу сл. п. Євгенії Тур:

Олені і Юрієві Лисикам з Ошави, паням Марті Савченко, Соні Лемезі, Катерині Щербань і Ніні Козій.

Також сердечну подяку складаємо всім особам які на заклик пані Катерини Щербань, під час трапези, зложили свої пожертви на катедру св. Володимира і на журнал "Молода Україна". В пам'ять покійної зібрано було 506 дол. на журнал. Збірку перевели Валентина Родак і Раїса Ліщина.

Одумівська радіопрограма "Мол. Укр.". Торонто 15-го вересня

В. Р.

Імена і прізвища жертвовавців друкуємо на 24 ст. цього журнала.

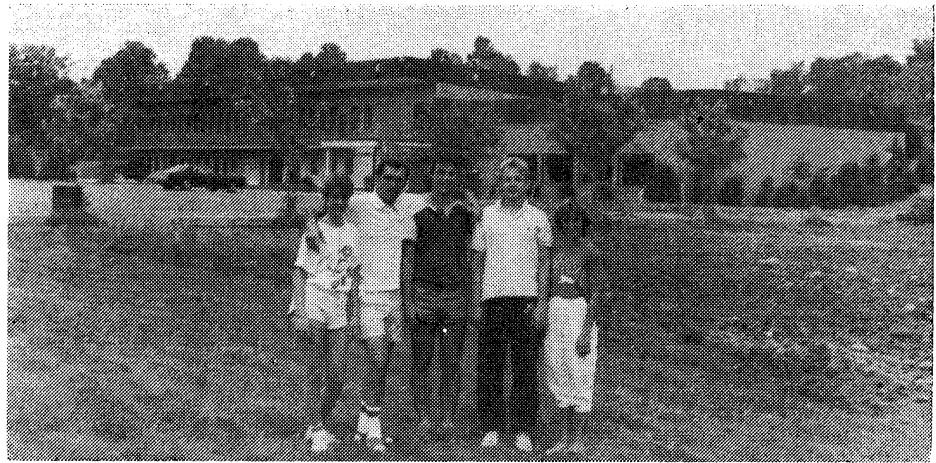
**МОЛОДЬ
МАЙБУТНЄ НАЦІЇ!
ДОПОМАГАЙТЕ МОЛОДІ
МОРАЛЬНО
І
МАТЕРІЯЛЬНО**

**БЛ. П. АНДРІЙ ЄГОРОВИЧ
СЕНИК**

28 липня 1984 р. помер Андрій Єгорович Сеник, маючи 87 років. Лишив на цім світі три доньки і два сини (третій син не вернувся з війни) з родинами, а також 13 внуків.

З Сениками я познайомилась в скитальськім таборі (містечко Венторф коло Гамбургу). В таборі була організована молодеча організація Пласт до якої належала і я, і Петро Сеник. В 1946 році коли наш табір розформували і частину наших людей переселили до табору Фалькенберг ми знову з Петром і Михайллом Сеник ходили до укр. школи. В той час, батько Михайла і Петра був диригентом церковного хору в якому співав і мій тато Андрій Степанченко. В 1948 році коли я виходила заміж за Ю. Лисик, моєю старшою дружкою була Катя Сеник (тепер Сірко), а її старша сестра зробила мені вінець. І від тоді ми стали дуже близькими знайомими.

Коли настав час емігрувати до Канади, то доля знову звела моїх тата і маму з Катою Сеник, вони прибули до Канади тим самим пароплавом. Через пів року і ми з чоловіком і однорічним сином прибули до Канади і поселились в місті Форт-Вілліям (Тандер Бей). В 1952 р. ми з чоловіком поїхали на "розглядини" Торонто і околиць. Від наших таборових знайомих Я. і І. Юхиленко ми дістали адресу А. Сеник. Приїхали ми поїздом до Ошави і тільки вийшли з станції коли дивимось їде Петро Сеник своїм "троком". Він нас візняв і ми поїхали з ним до їхньої хати. А хата їх мала лише стіни і дах ще здається не був критий, а жила сім'я Сеників в новозбудованому гаражі. Зустріли нас дядько Андрій і тітка Марфа, як своїх рідних. Розпитували нас про моїх батьків, брата, а дядько Андрій радив моєму чоловікові щоб ми переїжджають до Ошави, бо тут, казав він, знайдете поплатнішу працю та і клімат тут кращий. Ми з чоловіком послухали поради дядька Андрія Сеника і на другий рік прибули до Ошави і поселились в новозбудованім Сенеківськім домі. За

З початком липня, 1984 р. кілька юних одумівців з Чікаго приїхали подивитись на розбудову ОДУМівської оселі "Україна" в Лондоні. Зліва стоять: Мотя Пошиваник, Віктор Педенко — заст. голови ЦК ОДУМ-у (з Торонто), Павло Пошиваник, Анатолій і Таня Островські

його щиру пораду ми і до сьогодні дякуємо і не жаліємо, що переїхали до Ошави.

Живучи в Сеників на квартирі ми часто були їхніми гостями. В їхній хаті гостилося дуже багато людей. Петро і Михайло все когось привозили до себе, а батько і мати приймали всіх сердечно, ніхто не вийшов з їхньої хати голодним, а як не мав де переспати у Сеників все знайшлося лише ліжко. Не була ця сім'я багата в той час, але ділилась, як у нас казали останнім куском хліба, не чекаючи ніякої нагороди. Була то не хата, а безплатний заїздний двір. Коли приходило Різдво і ходили колядники то не було такої групи колядників щоб минули Сенеківську хату, всіх вони приймали, всіх частвували і всіх обдаровували як могли.

В 1964 р. померла св. пам'яті Марфа Сеник, а сьогодні ми відпровадили на вічний спокій і Андрія Сеник. Ми як їхні знайомі все згадуватимемо їх за їхні добре діла.

Вічна їм пам'ять.

О. Лисик

РОЗБУДОВА ОСЕЛІ "УКРАЇНА"

Розбудова й поширення будь-якого підприємства є знаком доброго господарювання — доброго успіху.

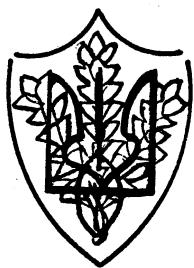
Такі знаки ми бачимо на одумівській оселі "Україна" в Лондоні, Канада. Вже з кінцем липня на оселі було скінчено додаток до існуючого великого головного будинку — додаток меншої залі "Полтава", з повним кухонним устаткуванням для вжитку одумівських літніх таборів, на менші події, і також, поза літом, для прибуткового наймання для клієнтів.

Гарне господарювання і розвиток одумівської оселі "Україна" завдячується дбайливим членам дирекції і працівникам оселі та щирим прихильникам. Заходи розбудови розпочалися ще в осені 1983 р., за головування Бориса Яремченка. Проект скінчено за головування Миколи Співака (який був також і першим головою оселі).

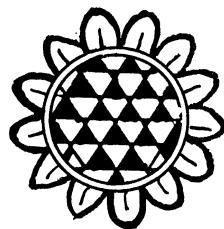
Посвячення нового будинку "Полтава" відбулося 15-го липня 1984 р. Офіційне й урочисте відкриття відбудеться 20-го жовтня, із банкетом і забавою.

Ол. Пошиваник

**У хаті кожного одумівця
повинен бути журнал
“МОЛОДА УКРАЇНА”**

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Світлана ЛІЩИНА

ПЕРШИЙ СНІГ

Прокинулась рано
Миттю до вікна,
Очі заблищали
Вже прийшла зима.

Всі дерева вкрила
Пухка порошина,
На землі лежала
Снігова перина.

Пада сніг і пада
Віти похилились
Високо на стрісі
Бурульки створились.

Діти закричали
"Їдем на санки!"
Будемо спускатись
З крутогорі гори.

Всюди побіліло
Пада, пада сніг,
Скорі мені треба
Замести поріг.

Цей вірш був нагороджений 3-ою нагородою
на Конкурсі "Молодої України" 1983 р.

ДИВНА ПРИГОДА

Хоч я вже й старий (мені скоро буде вісім-десятирічний), але я стало працюю і розумово, і фізично, бо відчуваю, що лише праця надає мені здоров'я.

І от, одного разу я приготовляв свій травник спереду хати до кошення трави на ньому. Я, ножницями для різання трави, рівненько обрізав край травника понад хідником. Ралтом відчув, що позаду мене хтось стоїть. Я поволі оглянувся назад себе. Так і було: позаду мене стояв великий рудий собака. Він стояв і уважно стежив за тим, що я роблю, а коли я, оглянувшись, сказав до нього "добрий день", він радісно привітався до мене помахом свого дебелого хвоста.

Хлоп'ячий відділ під час дефіляди на зустрічі
ОДУМ-у

2 вересня 1984 р.
Оселя "Київ" біля Торонто
Фото Ів. Короля

Та я не мав зайвого часу, щоб бавитися з ним і тому знову взявся до своєї роботи. Та собака все стояв і пильно придивлявся до того, що я роблю. Це почало нервувати мене, бо неприємно почиваєшся тоді, коли знаєш, що хтось стежить за твоєю роботою. І я, повернувшись до нього, запитав його:

— Що ти хочеш?

Він легенько крутнув головою нібито відповідаючи:

— Нічого. — А потім повернувся й пішов геть.

Я не знаю, чий то був собака, бо на нашій вулиці майже кожна родина має якогось собаку, але я був дуже здивований тим, що той собака зінав українську мову, бо він зрозумів мене.

Т. Хохітва
Флорида, 1984 р.

УЧАСНИКИ ПРО 18-Й ТАБІР ВИХОВНИКІВ ОДУМ-У

Іван Багряний

Іван Багряний — прозаїк і поет. Перекладена на багато мов світу брошура "Чому я не хочу вертатися до СССР" показала всім справжню причину втечі з дому багатьох людей. Потім було видано збірку поезій "Золотий бумеранг". Він також написав "Огненне коло". Це глибокий аналіз української трагедії під Бродами. Ці твори та багато інших українці ніколи не забудуть.

Ліза Притула
Детройт, США

Іван Нечуй-Левицький

Іван Нечуй-Левицький народився 1858 в селі Стеблові, на Київщині, в родині священика українця-патріота отця Семена та паніматки Ганни Левицьких. Одного разу Іван в батьковій бібліотеці знайшов "Причинну" Т. Шевченка. Він був дуже захоплений друкованою рідною мовою. Іван став учителем в академії в Переяславі. В 1866 р. він написав своє перше більше оповідання "Дві московки" і переслав за кордон до Львова до журналу "Правда", підписаний псевдонімом Іван Нечуй. Іван Нечуй-Левицький також написав "Микола Джеря", "Гайдамацька сім'я", "Бурлачка" і "Баба Пасраска і баба Палажка". Він помер 15 квітня 1918 року. Разом І. Нечуй написав більш як п'ятдесят творів для українського народу.

Гриць Мачула
Торонто, Онтаріо

Тяжко працювали

Цього року на таборі виховників всі провели час гарно і весело, але майже весь час тяжко працювали. Тут оселя в Нью-Йорку є дуже гарна — тільки було забагато дощу. Діти тут приємні і мені не хочеться їхати з табору, але надіюся, що я знову побачу всіх. Хоч треба багато вчитися бути заступником, я знову вернуся на наступний рік щоб вчитися бути виховником. Побачимося на зустрічі чи на таборі на другий рік

Надія Тимошенко
Торонто, Онтаріо

Табір пройшов скоро

Цього року, табір виховників на одумівській оселі "Київ" в Аккорд, Нью-Йорк, пройшов

скоро. Гутірки було легко зрозуміти. Завдання домашні теж не були тяжкі. Це був мій другий рік і для мене було багато повторення. Тому я мав більше часу бути таборовиком. Учасники були дуже різні, але погоджувалися один з одним і тяжко вчилися. Вони багато навчилися і в майбутньому багато зроблять для своєї організації.

Петро Павленко
Едісон, Н. Дж., США

Цікава мандрівка

Найголовніший момент, що я пам'ятаю з табору це наша мандрівка. Ми розділилися на дві групи. Перша група пішла десь біля другої години по обіді, а друга група десь біля третьої години.

Я була в другій групі під керівництвом другого коменданта В. Педенка. На жаль ми заблудилися, але нарешті таки добилися до "чорної ями". Тому що падав великий дощ ми мусіли вернутись назад до табору. Це була дуже цікава мандрівка!

Соня Ліса
Міннеаполіс, США

Наша мандрівка

Було гарно, соняшно.... Це я тільки жартую. Був дощ і всі сиділи під пластиком як індіяни в тілі. Тоді смачно поїли мокру іжу і думали що будемо спати. Але виїршили що треба вночійти назад до табору.

З мокрими спальними мішками прийшли назад. Однак мандрівка не була цілком погана — ранком ми мали додаткову годину спання.

Христя Танасійчук
Сент Пол, США

**СКІЛЬКИ Ви прикладали старань, щоб
ОДУМ у Вашому місті був
активнішим?**

**НА ПРЕСОВИЙ ФОНД
"МОЛОДОЇ УКРАЇНИ"
ЖЕРТВУВАЛИ:**

У третю річницю відходу у вічність Данила П. Завертайла Параска — дружина і Юрко, Орися й Лариса — діти, Чікаго, США **\$100.00**

У п'яту річницю смерти композитора Володимира Івасюка, Валентина Курілів (Михайловська), Іслінгтон, Онт. **100.00**

На нев'янучий вінок бл. п. Палажки Степанченко, Лариса і Яків Юхименко, Торонто, Онт. **\$50.00**

Леонід і Ася Павлюк, Ошава, Онт. **\$50.00**

Катерина і Іван Корнієнко, Торонто, Онт. Весільний подарунок з нагоди одруження дочки Марти з Володимиром Боздик **50.00**

Замість квітів на свіжу могилу св. п. Євгенії Тур під час тризни склали на пресфонд журнала "Мол. Укр." наступні особи (збірщик Валентина Родак):

Григорій і Марія Романенки **\$50.00**

Юрій і Олена Лисики (Ошава) **25.00**

Петро і Валентина Родаки **20.00**
Олекса і Валентина Маслівці **20.00**

Олексій і Надія Говоруни **20.00**

Катерина Щербань **20.00**

Петро і Віра Гандзи **20.00**

Річард Люб'як (Ванкувер, Б. К.) **20.00**

Галина Тимошенко **20.00**

Іван Даценко **20.00**

Іван Іващенко (Гвелф, Онт.) **20.00**

Марія і Теодор Хохітви **20.00**

Ольга і Ігор Дрозди **20.00**

Ліна і Павло Дрозди **20.00**

Іван і Зіна Корці **15.00**

Василина Богдан **11.00**

Вікентій Літвінов **10.00**

Віра Ліщина **\$5.00**

Уляна Шапка **"**

Зоя Гречка **"**

Добр. Минодора Фотій **"**

Панас Степура **"**

Катерина Ходаченко **"**

Ольга Денчик **"**

Марія Родак **"**

Надія Кійко **"**

Марія Квас **5.00**

Михайло Муха **2.00**

Разом \$403.00

Збірщик Раїса Ліщина:

A. і Д. Пригорницькі	\$10.00
п-і Л. Юхименко	10.00
В. і В. Поляківські	10.00
Поля Кармазин	7.00
о. прот. Петро Бублик	\$5.00
Сергій Стрижовець	"
Єміль Бобко	"
Євгенія Таборовська	"
Віра Павлюк	"
Юлія Головата	"
Оксана Миколенко	"
Гордина Білорибка	"
Ірина Спендик	"
Параска Яремчук	"
Михайло Лагода	\$3.00
Олександра Поляківська	\$3.00
Наталка Семеген	\$2.00
Микита Павлик	"
Марія Сухар	\$2.00
пані Тасюк	"
пані Тараненко	"

Разом \$103.00

Склали замість квітів на нев'янучий вінок бл. п. мамі і бабусі Євгенії Тур, яка упокоїлася 8 вересня 1984 р., і залишила в великому смутку сина Олександра, дочку Любу, зятя Олександра і двох внуків Віру і Бориса.

Макар Ребрик з дружиною та Гаяля Рінденко **60.00**

Андрій і Марія Худяк та Люба і Борис Жура **50.00**

Іван і Мотря Носовенко, Ошава, Онт. **25.00**

Тамара і Григорій Неліпи, Вітбі, Онт. **25.00**

Віктор і Галина Педенки, Торонто, Онт. **25.00**

Ярослав і Тетяна Романишин, Торонто, Онт. **25.00**

Олександер і Проня Тимошенко, Торонто, Онт. **20.00**

Родина Власенко, Ошава, Онт. **20.00**

Петро Копил, Торонто, Онт. **20.00**

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Григорія Кулика, який відійшов у вічність 31 серпня 1984 р., Марія і Григорій Романенко, Торонто, Онт. **\$25.00**

Г. Калінченко, Нілс, Ілл. **\$25.00**

Дм. Нитченко, Австралія **20.00**

Шевченко, Австралія **8.51**

Василь Сойко, Монреаль **8.00**

Оля Янжула Торонто, Онт. **8.00**

**ЯК ВИ не допоможете
своїм дітям, ніхто за Вас
того не зробить!**

КРЕДИТОВИЙ СОЮЗ

- Має щоденний щадничий ~~ципчі~~ член ~~циїв~~ 'нині гроші.
- Дає малі і великі особисті і моргеджеві позички, в міру можливостей.
- Має життєву асекурацію на заощадження до \$2.000 на особисті позички до \$10.000 після вимог КЮМІС.
- Має чеки особисті даром і для подорожуючих та платить 3% на чекові контя.
- Приймає оплати за газ, електрику, телефон і воду.
- Дає різні фінансові поради.
- Дає пашпортові гарантії
- Дає добру, точну, чесну і вчасну обслугу.
- Дає добрі кредитові звіти
- 34 роки на службі Рідного Народу.
- Вступайте в члени і щадіть ще ніж Вам треба позички, малої чи великої.
- Позичайте на догідні сплати і низькі відсотки.

SO-USE CREDIT UNION LTD.

2299 Bloor St. West
Toronto, Ont. M6S 1N9
Tel.: 763-5575

BRANCH OFFICE:

406 Bathurst St.
Toronto, Ont. M5T 2S6
Tel.: 363-3994

**НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ
ПРИЄДНАЛИ:**

Бондаренко, Англія	— 1
Т. Мироненко, Австралія	— 1
Мурга, Детройт Міч.	— 1
Іван Корець, Торонто	— 1
Тарас Корець,	— 1
Василь Корець,	— 1
Валентина Родак,	— 1
Віра Харченко, Торонто	— 1
Віра Вусата, Монреаль, Кв.	— 1
Ю. Іхтаров, Філадельфія	— 1

**Жертводавцям і прихильникам
"Молодої України" щира подяка.**

Редакція і адмін. "М. у."

Вони можуть виглядати подібними, але коли йдеться про коштиogrівання, тоді немає порівняння

Чи не витрачатимете ви загабато грошей на вдержання тепла в своїм домі цієї зими знову? Ви могли ізолятувати своє горище, але не підвал. Ваші двері і вікна можуть бути не достатньо замазані і ущільнені від негоди. І операція вашою системоюogrівання може коштувати вас забагато.

Тепер саме пора зробити щонебудь із теплом в зимі і зимовими рахунками за паливо. Енергія, Копальні і Ресурси Канада готова помогти вам усунути клопоти з енергією з вашої голови.

Ми допоможемо вам ізолятувати.

Відповідна ізоляція і забезпечення від продувів є найпевнішим способом заощадження грошей — аж до

40% ваших коштівogrівання. Ви можете звернутися до "Heatline" за фаховою порадою щодо методи, матеріалів і як закваліфікуватися на податкову допомогу Канадської Програми Ізоляції Дому (CHIP) аж до висоти 500 дол. Це відноситься до всіх домів побудованих перед 1-им вересня 1977 р. (1-го січня 1977 р. у Новій Шотландії і на Острові Принца Едварда).

Виконайте це самі або найміть контрактора.

Дехто любить поправляти свій дім сам. Але якщо ви волите, щоб роботу виконав контрактор, тоді упевніться, що фірма є зареєстрована у Раді Канадських Загальних Стандартів (CGSB).

Call toll free/Composez sans frais

HEATLINE/THERMOPHONE

1-800-267-9563

BRITISH COLUMBIA/COLOMBIE-BRITANNIQUE

112-800-267-9563

Energy, Mines and
Resources Canada

Energie, Mines et
Ressources Canada

Canada

INDIAN ROAD CR.
RONTO, ONT.
P 2E8

Ціна 1.25 дол.
в США і Канаді

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:

Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

2204 Bloor St. W.
Toronto, Ont. M6S 1N4

INSURANCE FOR: FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДЕЖІ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до
ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ
Tel.: 763-5666

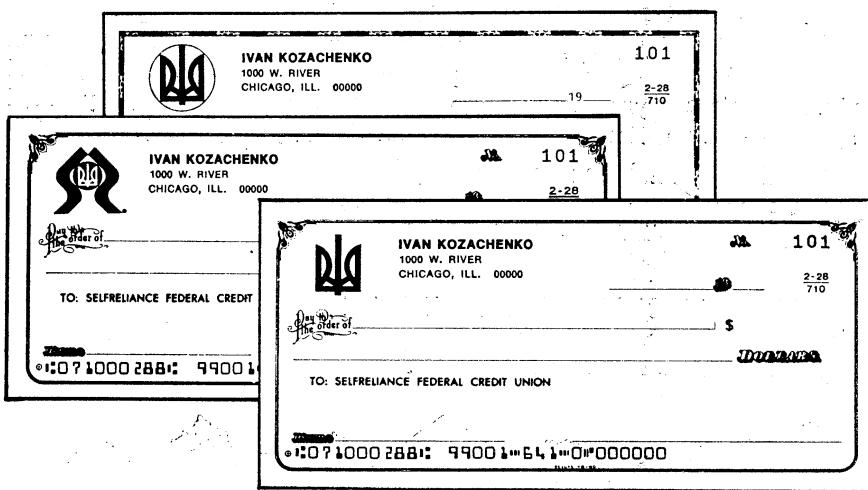
**ARMADALE
MEAT PRODUCTS LTD.**

НАЙКРАЩІ М'ЯСНІ ВИРОБИ
В ТОРОНТО Й ОКОЛИЦІ
Крамниця при вул. Блюр коло Джейн
Власник ІВАН ЛЕХНОВСЬКИЙ

2404 Bloor St. West
Toronto, Ontario M6S 1P9

Tel.: (416) 767-3424

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВІЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конті
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

"САМОПОМІЧ"

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА